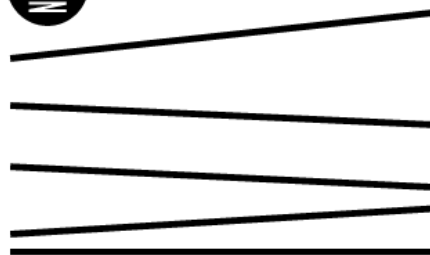

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Fri Bearbejdelse efter F. Raimund og "Tusinde og een Nat" af H. C. Andersen.

Titel | Title:

Meer end Perler og Guld : Eventyr-Comedie i fire Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

20 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

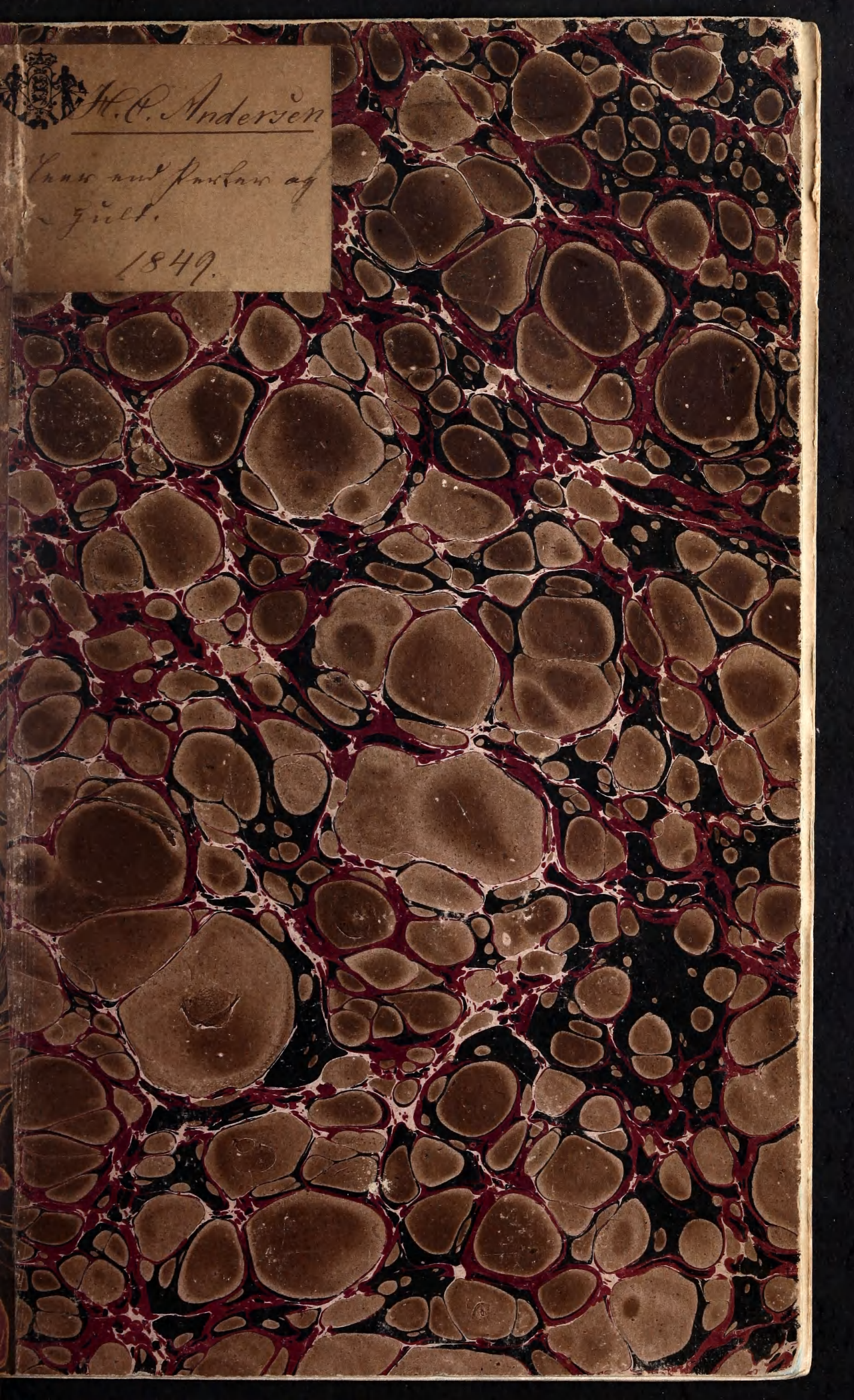

H. C. Andersen

Uans and Pustan og
Fjelt.

1849.

55, - 21.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011001050

Meer end Perler og Guld,

Eventyr-Comedie i fire Acter.

Fri Bearbejdelse efter F. Raimund og „Cusinde og een Nat“

af

H. C. Andersen.

Personerne:

Uandernes Konge.
Pamphilus, hans første Kammertjener.
Zephises, berømt, afdød Læstespiller, optaget i Uandernes Rige.
Elimar, hans Søn.
Henrik, dennes Tjener.
Grethe, Koffepige.
Sjertekonge, Herter paa Sandhedens D.
Sjertedame, hans Datter.
Sjerteknægt, Cavaleer ved Høffet.
Anna, en Engländerinde.
Sip
Sippervip } to Jeer.
En Jldaad.
Første Trolldmand.
Anden Trolldmand.
To Mæver.
Nissen.
Vinteren.
Sommeren.

Høsten.
Soraaret.
Storfen.
Herren,
Fruen,
Skovbestidderen,
Hans Søn,
To Fornemme, } i Ufættens Rige.
Pianisten Mads,
Maleren,
Hendes Naade,
Ammen,
En Lærd,
Første Trolldmand, } i Sandhedens Land.
Anden —,
Tredie —,
Fjerde —,
Jeer, Trolldmand og andre Uander, Bevæbnede og
Beboere af Sandhedens Land og Ufættens
Rige.

(Hvadlingen foregaaer deels hos Uandernes Konge og i Zephises's Huus paa Vesterbro, deels i Sandhedens Land og Ufættens Rige.)

Opført første Gang i Casino den 3. October 1849.

Første Act.

Første Scene.

Et Forværelse hos Uandernes Konge. Gulv, Loft og Vægge ere af Eder; rundt om sidde og staae med Bønstifter og Ansøgninger en Mængde Uander, Jeer og Trolldmand; nærmest Indgangen sidder Jldaadene paa en Stø, der ved ham faaer et rødt Stær, han selv er ganske rødtklædt, har rødt Ansigt og røde Hænder.

Chor.

Mel. af Elisire d'amore: „bravo, bravo Dulcamare.“

Mei, hvor det dog varer længe!
Det er jo en Skam og Tort!
Man maa staae som Skoledrenge,
Gaae spilde Tiden bort!
Jeer, Trolldmand, sidde sammen,
Smaa og Stort fra Slot og Kro.
Forgemak og Stjærilds-Flammen,
Det er lige eet, de to!

Jeen Sip. O, det er utilladeligt, i høieste Grad upassende, at lade Damer vente saalænge, at behandle os, som om vi vare hans Tjenestefolk.

Alle. Det er skammeligt!

Første Trolldmand. Jeg spørger: hvorledes kan man være Uandernes Konge og dog sove saalænge?

Anden Trolldmand. Og jeg spørger: hvorledes kan man være en fornuftig Trolld, som De dog er, en Trolld af første Klasse med fast Ha'e, og tale saa ufornuftigt! han er Uandernes Konge, han maa vaage for Alle, selgelig maa han ogsaa sove for os Alle.

Første Trolldmand. Det er hans Pligt at modtage os og høre hvad vi have at foredrage; ja dersom vi vare Menneſter, saa kom vi strax ind, han interesserer sig kun for de Dødelige!

Anden Trolldmand. Deri har I Ret!

Jeen Sip. Var det ikke Maneer hos Menneſtene at doe, saa gif det dem bedre, end os.

Jeen Sippervip. Det gjør det! har han ikke endnu igaar optaget iblandt Uanderne et Menneſte, der dræbtes af Lynild.

Jeen Sip. Ja, og hvad var det for et Menneſte! en Læstespiller, en Slags Bøsse og Døbler, en Dr. Zephises, der paa sine Reiser har tilvundet sig store Midler, og det især ved Beskyttelse af Uandernes Konge. Jeg veed hvad han har faaet fra Naades-Secreteriatet.

Teen Sippennip. Og hvorledes døde denne Hr. Zephises? Lynilden dræbte ham, Lynild i November Maaned og det paa Vesterbro. Det er arangeret det Hele; han skulde nu herop, foretrakkes for os, sættes i Embede, faae Plads og Indflydelse; her hvor jeg knager af retfærdig Brede!

Første Trolldmand. Jeg knager ogsaa!

Alle (i stor Hestighed). Jeg knager! jeg knager!

Ilbaanden (springer op). Tschuf — Pu! det er for meget. Jeg Ilbaand, Oversyrvarker og Kanoneer hos hans Majestæt, Aandernes Konge, spørger Enhver, hvo kan sige, at her i de sidste Aar er kommen nogen Dødelig ind i hans Lustbolig? og hvad det lille Jordslot angaaer, Afstræffelses Børelse maa han dog have dernede, har jeg da ikke paa Jondet ad usus publicos Regning gjort en kostbar Reise ned til Neapel og seet Besuv efter i Hæverne, for paa det allerneagtigste at bygge et lignende ovenover Jordslottet? Er det ikke steet? Tschuf — Pu!

Teen Sip. Ja hvorfor er det steet? ikke for andet, end at vi heller ikke paa Jorden, hvor han altid er i godt Humeur, skulde komme og genere. Det er ingen Fornøielse for Damer at fare paa Skyvogne igjennem et Krater, ligesom Hæxer i en Skofsteen.

Ilbaanden. Nei! Flammen gale paa min Tunge! det er gjort alene for at holde Menneffene ude! de lægge sig efter magiske Kunster, de trænge frem med Tiggerbreve, plage ham.

Anden Trolldmand. Ja, ja, det er sandt.

Første Trolldmand. Det kan man bilde Narre ind.

Ilbaanden. Det gjør jeg ogsaa! Og vil I ikke troe mig saa sværger jeg paa den kongreviste Raket! der gaaer den!

(lader en Raket stige.)

Alle Damerne. Bevar os!

Teen Sippennip. De kan jo stikke Ild i vore Klæder.

Anden Trolldmand. I hele Paladset.

Alle. Kast ham ud! ud med ham.

Ilbaanden. Mig! en Ilbaand!

Første Trolldmand. Det have vi gjort ved dem, som vare stærkere end I.

Ilbaanden. Den, som kommer mig nær, kaster jeg en Ildkugle i Hovedet, saa at den bengalske Flamme skal staa ham ud af Dinene!

Chor.

Mel: Tourbilon Gallop af Lanner.
Sligt et Sprog, den Karl tør føre!
Det jeg skulde roligt høre?
Veed han vel, hvad jeg kan gjøre,
Kjender han min Magt?

Taaage, Skyregn, Skyer svære,
Kan jeg i et Nu frembære.
Strax skal her Skypumper være,
Agt sig bare lidt, min Kjære!

Ilbaanden.

Taaage, Skyregn, Skyer svære,
Ville I mod mig frembære?

Ja, ved Jordskjælv, Svovl og Tjære!

Jeg Respect skal Eder lære.

Kom kun mod mig, hele Hære!

Mutterens ene jeg tør være.

Jeg skal staae og I skal falde,

Knalde nu, hvad der kan knalde!

Anden Scene.

Pamphilius. De Forrige.

Pamphilius. Mine Herrer og Damer, De holde jo formelig Tyrefægtning her i Forgemakket.

Første Trolldmand (flyver ham imøde). Ah, vor kjære, fortræffelige Hr. Pamphilius!

Damerne. Vor smukke Pamphilius!

(trænge sig omkring ham.)

Anden Trolldmand. Min Ven og Mester! (trænge de andre tilside.)

Pamphilius. Jeg kommer for at melde Dem at Aandernes Behersker er paa Springet med at vaagne og vil i utrolig Hurtighed staae ud af Sengen.

Første Trolldmand. Ah, Charmant!

Sip og Sippennip. Den elstelige Herre!

Ilbaanden. Det falske Paf!

Pamphilius. Er det Dem, Hr. Oversyrvarker, der gjør denne Larm?

Ilbaanden. Blaafyre og Vitriol! mig er det! De bagtalte Aandernes Konge, beloi ham, gjorde Complot!

Alle. Det er ikke sandt!

Ilbaanden. Ikke sandt!

Alle. Afsthyelige Bagtaler!

Pamphilius. Mine Damer og Herrer! Dem kjender jeg, deres trofaste Sindelag, deres fine Taft. — Og Dem, Hr. Ilbaand, kjender jeg ogsaa; Deres Plads er ikke her! hold Maade med Deres ubesindige Ild, eller jeg lader Dem overspreite! Nu gaaer De!

Alle. De gaaer!

Ilbaanden. Gaaer! jeg behandles som en kemist Svovlsikke, stryges mod Væggen og kastes bort. Jeg klager for Aandernes Konge! Svovlsaad og Salmiak!

(gaaer.)

Tredie Scene.

De Forrige uden Ilbaanden.

Pamphilius. De ville behage at tale, men den Ene først, og saa den Anden. Hvad er det?

Første Trolldmand. Mageløse Hr. Pamphilius, De har vistnok bemærket, hvorledes vi tilfidesattes, og at det er Menneffene, hvem Aandernes Konge overvalder med Velgjerninger; men disse Menneffer misbruge hans Gaver, og lønne ham med Uafnemmelighed.

Anden Trolldmand. Og skulde Nogen være utaknemlige, saa ere vi dog de nærmeste!

Første Trolldmand. De tier!

Anden Trolldmand. Jeg har ogsaa en

Mening at sige, jeg er en Mand, som lever af mine egne Midler.

Feen Sip. Det er Feen Bravalla, som er Skyld i det Hele; hendes smukke Stemme har fortryllet hans Majestæt —

Pamphilius. Og dette er den eneste og almindelige Klage imod Andernes Konge? Nu vel! De har ikke længer Marsag til at føre Den. Hun, som ved sin skjønne Sang vistnok udvirkede lidt vel meget for Menneskene, er fjernet for bestandigt; De maa have hørt derom, mine Herrer og Damer. Bravallas Protection faldd i den sidste Tid kun paa Uværdige, og Majestæten lod da i sin Brede den skjønne Sangeresse forvandle til den Fugl Phoenix, og forvise til Averkattens Land, hvor hun i et gyldent Buur bevares paa Dmgang hos de første Familier.

Alle. Er det muligt!

Pamphilius. Dernæst tog Andernes Konge den Bestemmelse, — den er proklameret, de maae have læst den, mine Herrer og Damer, at ingen Dødelig tør nærme sig hans Slot, uden først at medbringe som Afgangskort en Fjer rykket ud af Fuglen Phoenix.

Anden Trolldmand. Og er det saa vanskeligt at erholde en saadan?

Pamphilius. Heist vanskeligt. Den Ansegende maa begive sig til Averkattens Land, finde Afgang der i de første Kreds, og ubemærket tilvende sig denne Fjer; opdages hans Hensigt, forvandles han øieblikkelig til en af Landets ringere Indvaanere.

Alle. Rædsomt!

Pamphilius. Og efter at De have hørt dette, vil jeg troe og haabe, at hans Majestæt, Andernes Konge staaer retfærdiggjort og reen.

Alle. Han leve!

Pamphilius.

Mel: Menuetten i Elverhøi.

Tillad at jeg Dem fører frem,
Saalangt som jeg tør føre,
Og derpaa vil jeg melde Dem,
Meer kan jeg ikke gjøre.

Feen Sip.

Vi stille os ved Naadens Port,
Som Majestædens Hale,
Som store Mander har vi stort
Behov til Gratiale.

Alle

(Ibet de i stolt Række følge Pamphilius).

Vi stille os ved Naadens Port,
Som Majestædens Hale o. s. v.

Fjerde Scene.

Soveværelset.

Andernes Konge ligger paa en idealt Seng af Elver og Straaler; to smaa Genter sidde hver strævs over en Sty og spille paa Violin: „il était un roi d'Yvetot;“ nærmere Sengen staae to andre

Genier, den ene holder Støbrok, Tøfler og Guldfrøne, den anden Vandfad og Staal; saasnart Andernes Konge strækker sig, tier Musikken.

Andernes Konge (taster nogle Styer tilside).
Al ah! — Hvad er Klokken? — jeg har glemt at trække Uhrret op! Hvor er Pamphilius! (ringer)
Pamphilius!

(Genierne forsvinde)

Pamphilius (kommer meget hurtigt). Deres Majestæt!

Andernes Konge. Hvor er Du? hvor bliver Du af? hvorfor har Du ikke kaldt paa mig, og hvem har gjort min Seng istand i aften?

Pamphilius. Jeg, Herre!

Andernes Konge. En anden Gang giver Du mig ikke vaade Styer, de skal dampes ud, jeg vil ligge tørt. Troer jeg ikke endogsaa at Du har taget Regnstyret! Og hvad er det for en Larm derude i Forværelset?

Pamphilius. Der er en Mængde høie Mander, Feer og Trolldmand, foruden nogle Hæxer, og andre af den lavere Trolldklasse.

Andernes Konge. Og hvad ville de igjen?

Pamphilius. De ville have, — de ville klage —

Andernes Konge. Jeg er kjed deraf! jeg er heller ikke oplagt i Dag til at tale med den Slags. Bring mig Bensfristerne herind.

Pamphilius. Deres Majestæt, jeg har allerede Lommen fuld.

Andernes Konge. Giv mig dem! — altid plage, altid klage! (seer i eet af Papirerne) Hvad er dette, Helhæsten og Gravsøen, som længe have været hemmelig forlovede, søge Egteskab; det gaaer ikke, de ere for nær i Familie. (tager et andet Papir) De tolv Himmeltegn have været i Klammeri; Skytten har skudt et Die ud paa Steenbukken, denne er sprunget op i Vægtens Tegnet og har revet en Staal af; Tvillingerne have blandet sig i Striden og vilde være sonderrevne af Løven, vare de ikke slupne bag ved Jomfruen. Alle ere de mere eller mindre beskadigede og Kæbsten har trukket sig tilbage; de ønske Alle Reparation! det troer jeg nok! men det vil koste. (tager et tredje Skrift). Hvad er det? hvad ville de igjen? De to ældste Marer ønske igjen at sættes i deres Embede. Ere de fra Forstanden! Skulde jeg igjen indføre Mareridt? det er jo imod al Dplysning! kald dem begge to herind. (Pamphilius gaar). Jo, det vilde være tidsvarende! den stakkels Menneskeslægt! den har trykt nok af det Virkelige, den skal ikke trykkes af det Overnaturlige. (det banker.) kom ind!

Femte Scene.

Pamphilius med de to Marer; de ere i Albedragt. Andernes Konge.

De to Marer (knælende).

Mel. Hr. Peder fasted Runer!

Vi knæle her! Din Thrones Fod omfavnes.
Hør os, — af mange Mennesker vi savnes. —

Andernes Konge.
De Tider svandt for stedse,
Og I har jo Pension,
I være skal tilfredse.
Gaaer bort fra min Person!

De to Marer.

Favre Ord forstaae vi ingenlunde,
Men Attesten har vi, at vi kunne
Mareridt!

Andernes Konge. I har Eders Pension!
Kan I ikke forstaae dansk? soll ich deutsch sprechen?
Dixi! (Han lader lyne rundt om sig, de to Marer
lyse grædende hans Skole.)

Andernes Konge.

Jeg beder, kast mig disse over Spange,
Og vove de at komme flere Gange,
Da gjennem Sump og Søer,
Jeg giver dem Motion,
De blive skal til Trøer
Og miste al Pension.

Begge Marer.

Rødsels-Ord! et Gys mig gjennemfarer!
Herre! hu! tilgiv to gamle Marer,

Uden Haab.

(Dygt nedboiede forlade de, under de dybeste Reven-
renjer, Scenen.)

Sjette Scene.

Andernes Konge; Pamphilius.

Andernes Konge. Har jeg ikke næsten
ærgret mig! evige Plager! — de andre Suppli-
cancer kunne komme i Overmorgen, eller om et
Aar! Lad Zephises komme, ham, hvem jeg har
optaget mellem Anderne. Hvad bestiller han?

Pamphilius. Han sidder paa en Sky og
spiller „Skidt-Mads“ med Sneedronningen.

Andernes Konge. „Skidt-Mads“, det
har jeg ogsaa engang spillet, da jeg gik om for-
klædt paa Jorden. „Skidt-Mads“ (falder hen i
Tanke.) Hvor mange Minder ligger der ikke i
det lille Ord „Skidt-Mads“! (Dræsteret spiller:
„O glade Barndoms Dage“, efter et kort Tophold ud-
bryder han:) Kald Zephises.

(Pamphilius gaaer.)

Syvende Scene.

Andernes Konge.

Jeg er glad ved at jeg har saaet Zephises her
op! — Da jeg for tyve Aar siden reiste om der-
nede paa Jorden, lærte jeg ham at kjende:

„Hvor Milen vander Egypterens Bred
I Afrikas brændende Lande,”

som der staaer i Visen. Jeg led paa den vilde
Struds, jeg sov i Beduinens Leir, men meest
lystigt var Modet med Zephises. Jeg huffer det
saa godt, jeg har en god Sukommelse! det var
paa tredje Aar at Zephises studerede den ægyp-
tiske Magi. Han blev min Yndling og da vi
kom til Wien, købte jeg ham der baade Huus
og Have og lod hans Trolldkabinet indrette. Der
døde hans Kone fra ham, en meget kjen Kone;
han tog sig det forfærdeligt, græd og lamentsede;
da gav jeg ham det Løfte, at naar han engang

døde, skulde han blive optaget her mellem An-
derne. Igaar blev han dræbt af en Lynstraale,
ude paa Vesterbro, jeg hørte det, erindrede mit
Løfte, og mine Ander maatte bringe ham herhid.
Lad ham komme, Pamphilius! (ser sig om.)
Ingen herer mig!

Ottende Scene.

Zephises. Pamphilius. Andernes Konge.

Zephises (som Vand, i Tryketalen med ma-
giske Charakterer). Lustens Herre, Andernes
Konge! hvorledes skal jeg takke dig!

Andernes Konge. O, det er ikke værd
at tale om! jeg er glad ved at have Dig hos mig!
Hvad synes Dig om Skyverdenen? er her ikke en
deilig frisk Lust! —

Zephises. Ak, Herre, jeg er lykkelig! —
men i al min Lyksalighed, i al den Glands og
Herlighed, jeg er omgivet af, lider jeg dog
uendeligt!

Andernes Konge. Lider?

Zephises. Ja, Herre! Du veed selv, hvor-
ledes Du paa Jorden berigede mig, veed hvilke
uhyre Skatte jeg erholdt —!

Andernes Konge. Ja vel! Dine Ar-
vinger ville ikke bande Dig!

Zephises. Jeg byggede for mine Rig-
domme en stor Hvalving; Du gav denne en
uskatteerlig Kraft, gjorde den elastisk, og prak-
tikabel, jeg kunde pakke den hele Herlighed ind i
en Koføsned og saaledes føre den med mig paa
mine Reiser; det gjorde jeg; intet Sted solte
jeg mig hjemlig før jeg kom til Vesterbro; der
var det, som om alle Minder samlede sig; jeg
kunde gaae paa Kjærligheds-Stierne ved Seerne,
det var som jeg gik ved Donau; jeg kunde drømme
i det magist belyste Tivoli, hvor Lumby spillede
og Raketterne steg, det var en Nat i Orienten;
Jernbanetoget brusede til Roeskilde, jeg saa det
travle England; Amager, Østersøens Holland,
laa som en Stribe i Horisonten og dog saa nær!

Andernes Konge. Du købte Dig altsaa
et Huus paa Vesterbro, og der nedgravede Du
Din Koføsned, Din praktiske Madding's Hule.

Zephises. Ja Herre, det gjorde jeg. Min
store Hvalving med Kongerigers Skatte staaer
der, men luffet ved et Trolldoms Ord, som ingen
Dodelig veed at løse. Ingen aner at der er en
Hule, en Skat, en Verdens Rigdom.

Andernes Konge. Naa, hvad de ikke
kjende, det sårne de heller ikke, og Du trænger
her ikke til Skatte.

Zephises. Men jeg har en Son, hvem jeg
har efterladt, uden Trøst og Hjælp!

Andernes Konge. Har Du en Son?

Zephises. Konge! huffer Du ikke meer
den lille Climax?

Andernes Konge. Rigtig! nu huffer
jeg ham, det var en kjen Dreng, og klog, som
alle Forældres Børn.

Zephises. Jeg er revet fra ham ved en
pludselig Død, jeg har ikke saaet Tid til at gjøre

Testament, ikke givet mit Barn det ringeste Tegnet om min sidste Villie! — Herre, send derfor en af dine Aander ned til min Søn, og underret ham om den hemmelige Hvalving og de uhyre Skatte der! tillad ogsaa, høie Herre, ja det er en endnu dristigere Bøn, men min Søns ædlere Lykke afhænger heraf, tillad ham at komme for din Throne!

Andernes Konge. Alt vil jeg gøre for Dig og for ham; han skal høre om sine Rigdomme og komme til dem, men faa Afgang til mig, det kan han ikke paa anden Maade, end efter det givne Recept af 6te Juni: han maa medbringe en Fjer af Fugl Phenix, og den er ikke let at tage.

Zephises. Min Søn vil ikke skye nogen Fare for at komme til Dig!

Andernes Konge. Ja, det er hans Sag!

Zephises. Frels ham fra Mangel og Forsvælgelse!

Andernes Konge. Seer Du, Zephises, nu gaaer det Dig, som mange Forældre, der have Midler og derfor ikke lade deres Børn lære noget; gaaer det galt med Rigdommen og de Gamle falde bort og Børnene skulle sørge for sig selv, ja saa staaer Laban der og vi maae hjælpe! Pamphilius!

Tiende Scene.

Pamphilius. De Forrige.

Andernes Konge. Send diebliffelig en velgjørende Aand ned til Hr. Zephises Søn, med den Bædd, som er ham nødvendig.

Pamphilius. Deres Majestæt, diebliffelig ere Alle — —

Andernes Konge. Jeg forstaaer Dig; de have Alle fuldt op at gjøre, men det kan ikke hjælpe, Du maa finde Udveie. Allez!

(Pamphilius gaaer.)

Zephises. Herre, hvorledes skal jeg takke Dig!

Andernes Konge. Ved at tie stille!

Pamphilius. (Pamphilius kommer diebliffelig.) Hvad skrive vi idag?

Pamphilius. Den 27de November!

Andernes Konge. Hvad behager! det er en god Historie! har jeg ikke tænkt det; November! og dog Tordenveir paa Vesterbro! der staaer Lynilden ned, — det skulde snarere være Sneeveir.

Pamphilius. Ja, deres Majestæt, det er den almindelige Klage fra alle Menneſker, Vinteren er varm og Sommeren er kold.

Andernes Konge. Hvorfor giver jeg Aarstiderne Gage? mon for at de skal gjøre Confusion? det kan jeg selv gjøre! Pamphilius! lad Vinteren komme herop. (Pamphilius forsvinder hurtig.) Heida! (Pamphilius kommer igjen.) De andre Aarstider skulle ogsaa komme! bring alle fire herop! gesvindt!

Pamphilius. Naa, i Dag løber jeg nok Benene af mig!

(forsvinder.)

Andernes Konge. En flink Tjener, en

prøvet Tjener; nu har jeg til Mortens-Dag havt ham i to tusinde Aar. Der er han ved Aars-tiderne.

Tiende Scene.

De fire Aarstider. De Forrige.

(Vinteren bærer en sort Pels og Puddelkindes Hue, samt en lille Muffe; han er stærkt sneet til. Sommeren er i Rankins Frakke og Beentlæder, bærer moderne Straahat med en Krands om af Kornblomster og en Parasol i Haanden. Høsten er vel ved Magt og bærer en grøn kort Trøje og Marqueurforlæde raa, Viinløv om Raskjæften, under Armen en lille Tonde hvorpaa staaer skrevet Most, i Haanden en Viindrueklasse. Foraaret er en ung Blomsterpige med Violier paa Hatten og Blomster i en Kurr.)

Andernes Konge. Kom nærmere? I fire Dagenichter! hvad er det jeg hører. Er det at opføre sig som stikkelige Aarstider? Og han Hr. Vinter, hvad er det for et Liv han fører? Skammer han sig ikke? Er det passende, at han, en gammel udlevet Cavaleer, begynder at faa det med Varme? Hvorfor har han staaet ned i November? Hvor har han den Lynild fra? jeg har ikke givet ham den! Tal, forklar sig, jeg vil vide det.

Vinteren (med dyb Væs). Strenge Herre! jeg kan ikke gjøre for det! Det er Sommeren, der lyner over i mig. Han er en fæl Krakiler.

Andernes Konge. Sommeren har ikke noget at gjøre i Deres Embedstid. Træd frem! (Vinter ad Sommeren). Hvad gaaer der af ham? Han opfylder kun daarlig i rette Tid sine Pligter. Jeg troer han drifter, han er jo altid fugtig!

Høsten. Deres kongelige Durchlauchtighed, vil tillade mig at tale. Sommeren er sandelig uskyldig! det er Vinteren, der ikke kan lade ham være i Ro. Midt i hans bedste Tid kaster Vinteren ham over med Iistapper, Hagl og Taage, saa at det maa gysse i En; og naar man har maattet taale det, saa er det saa naturligt at Sommeren lyner lidt ind i Vinteren.

Sommeren. Ja, det er Sandhedens Ord! Høsten er min eneste Ven! Forst hos ham føler jeg at jeg er mig selv, hos ham kommer jeg til Ro, — jeg har det varmeste Hjerte, den bedste Villie, men det er ikke det, som gjør det!

Andernes Konge. Jeg vil ikke høre mere! men det siger jeg, I skulle forliges indbyrdes; gaaer ikke hen og fordærve mig mit lille Foraar! Det er et sødt lille Væsen, det er min bedste Aarstid, Foraaret. (Sniber hende i Armen og giver hende et Guldstykke.) Der har Du til lidt Forneielſe, Du lille Puttehøne, min egen Kjælegriis!

Foraaret. O deres Strængbed, maa jeg kysse Haanden! jeg skal rigtig føre mig saa godt op.

Andernes Konge. Og nu afsted! men husk hvad jeg har sagt! kommer der endnu eensgang Klage over Eder, saa veed jeg hvad jeg har at gjøre. Ifærdeleshed han, Hr. Sommer, tage sig iagt! vær hellere for heed, end for kold, og giv ikke langvarig Regn, selv om det regner hele Høstoverdag. Vinteren passe sit! og nu lader han

i Dag falde Toesnee og imorgen Jællag paa Vesterbro. Forstaaer han! afsted!

(De fire Marstiter gaar.)

Andernes Konge. Alt det maa man have i sit Hoved! — naa, kom min kjære Zephises, nu skal jeg sørge for Din Son, jeg vil gjøre ham lykkelig, saa lykkelig, som et Menneske kan blive det paa Jorden. Jeg veed Din Idee med den syvende Statue, det er en meget god Idee, det er egentlig min! — Men det siger jeg Dig, Du giver ham ikke noget Bink eller Raad, ellers tales vi ved. Nu til Frokosten, jeg har en prægtig Krokodilefyllt med Alperoser.

(De gaar under Jordendron og Lyn.)

Ellevte Scene.

Nede paa Vesterbro.

(Et Bærelse i Zephises's Huus.)

Henrik.

Mel. Te voglio bene!

Mit Navn det er Henrik med Ere,
Ved Holberg kom det til Aft,
Halv Engel jeg ogsaa skal være
Det har mig min Kjæreste sagt,
Forstanden i det Hele
Er ikke Lapperi,
:: Dg Hjertet kan man bese
Der er Portion for Ti! ::

Jeg kan ikke gaar og sørge,
Dg miste min gode Couleur,
Hvo kjober vel og, maa jeg spørge,
Et Menneskes slekte Humeur?
Nei glad jeg gaar gennem Forret,
Dg deilig er Livets Dal,

:: Men Rigdom er Humeuret,
Det er min Capital! ::

Men Humeuret begynder at slides lidt om Kanterne; det er galt, min Dreng! men der er meget, der er galt! — de gode Dage ere forbi, de komme ikke mere ind i denne Stue. Min stakkels unge Herre, hvorledes vil det gaar ham? Ikke saa meget som fire Skilling har den Gamle efterladt os, ikke noget uden dette Huus; Humeur har min Herre ikke, han har kun Dannelsen og den skal man ikke komme vidt med i vore Dage. Hvad skal han begynde paa? Jeg maa nok tænke for ham. (Seer i en Avis) „Stedfortræder“, Læsegaden anviser,“ det er ikke noget for ham! saa er det bedre at blive Rigsdagsmand, saa faar han dog fire Rigsdaler om Dagen og det er saa godt som aarligt. Imorges græd han og gav mig de sidste fem Rigsdaler, idet han sagde at jeg maatte se mig om en anden Tjeneste; men jeg forlader ham ikke. Jeg har læst en deilig Historie om en romersk Love, der altid fulgte sin Herre Anton Trofles, og naar et vildt Dyr kan handle saaledes, skulde jeg da være ringere? Der maa gøres Noget, og det er allerede gjort. Vor Koffepige Grethe, min værdige Forlovede, som ogsaa er sagt op af Tjenesten, vil jeg unde den Glæde at give første Vidrag. Der er hendes Silkefaabe, den har jeg taget for at sætte den paa Assistentenshuset.

Tolvte Scene.

Grethe. Henrik.

Grethe! Henrik! hvad staaer Du der med? det er jo mit Toi, min Silkefaabe.

Henrik. Ganske rigtig! Seer Du, jeg vil berede Dig en Overraskelse. Jeg vil lade Dig skaffe Penge, sætte Dit Toi paa Assistentenshuset.

Grethe. Hvorfor sætter Du ikke Dit eget.

Henrik. Fordi jeg elsker Dig!

Grethe. — Min gode Silkefaabe, som det just nu er Tiden til at bruge; ja var det da om Sommeren. —

Henrik. Ja om Sommeren, naar man ikke behøver Kaabe, hvad var det saa? nei nu om Vinteren, nu da Du trænger til den, nu er det stort, det er besyngeligt!

Grethe. Jeg er ikke gal! — Hid med Kaaben! hvor kan Du faar saadanne Tanter.

Henrik. Ere vi ikke een Sjæl og een Tanke? Ere vi ikke Forlovede, har vi ikke byttet Guld- ring?

Grethe. Jo, jeg har været saa sjantet! jeg kunde have gjort anderledes Partier, jeg kunde have faaet en riig Gaardmand i Valby, og faaet baade Keer og Faar, og nu har jeg kun Dig! —

Henrik. „Den, som ikke er glad ved det Lidet, fortjener ikke det Større.“ Har jeg ikke skaffet Dig denne Condition? og i den har Du faaet mig og Dine gode Klæder. Lad os være brave Tyende; der skrives i denne Tid meget om vor Klasse, den er istand til at blive første Klasse! jeg troede, Du havde Hjerte! (med udbrud) Grethe! lille Grethe!

Grethe. Af, se! der er vor unge Herre.

Trettende Scene.

Elimar. De Forrige.

Elimar. Hvad gjøre I her, lad mig være alene!

Grethe. Af, hvor han seer ilde ud!

Henrik. Herre! spiz en Voens! man maa ikke give tabt! hvem holder paa En naar man ikke holder selv!

Elimar. Tak! gaar bare!

Henrik. Stakkels Herre! de er istand til at falde i Asmagt og saa kan De ikke falde paa mig!

Elimar. O saa gaar dog! plag mig ikke!

Henrik. Grethe, med ham er det forbi! han lever ikke hundrede Aar til! (gaar med Grethe.)

Fjortende Scene.

Elimar (alene). Nu er jeg alene, alene i Ordets dybe Betydning! min Faders Død har fuldkastet al min Lykke. Hvilke salsomme Begivenheder og Under omgive mig fra min spæde Barndom! Min Faders Liig er paa en overnaturlig Maade pludselig forsvundet. Hvor ofte har han ikke dunkelt talt derom! ogsaa om store Skatte, om uhyre Rigdomme, som efter hans Død skulde blive mine, talte han, men altid paa en saa hemmelighedsfuld Maade; jeg forstod

ham ikke. Intet findes efter ham, ikke engang Papirer, der kunde sige hvor han har anbragt sin Formue, der neppe kan være ringe. Hvad skal jeg begynde paa!

Mel. Och liten Karin tiende.

Nu briste alle Bobler, som Barne-Diet saae!
Dg intet Solskin kommer fra Skyen tung og
grea;
Der springe ingen Roser ud fra den haarde
Steen.

Jeg kender ingen Venner, jeg eier ikke een!
(springer op) Det banker! kom ind!

Femtende Scene.

En lille Nisse (med en rød Hue, stifter Hovedet op af Gulvet).

Nissen. God Dag!
Elimar. Hvem er Du?
Nissen. Nissen.
Elimar. Hvem er din Fader!
Nissen. Nissen.
Elimar. Jeg forstaaer Dig ikke!
Nissen. Jeg hedder ikke Nissen, men jeg er Nissen!

Elimar. En Trolddom!

Nissen. Lidt overnaturligt! jeg er Huus-
nissen; har Du ikke læst om mig i Danmarks
Folkesagn, ny Udgave, Reitzels Forlag, Thieles
Trykkeri? (ramser op) „Nissen bærer Vand og
feier Rjæffengulv for Pigerne, og strigler Hestene
i Stalden for Karlen, men straffer ogsaa for hvad
Nordener, der monne begaaes. Sædvanlig gaaer
han klædt i graae Klæder og har dertil en spids
rød Hue; men for Mikkelsdag bærer han en rund
Hat, saaledes som Bonden.“ — Men det er ikke
at stole paa, som Du seer! — god Dag! (løfter
paa Huen).

Elimar. Jeg kender Dig, Du Nordens
Huusalf! lystig og skjælmst som Puk i Sommer-
nattdrommen, trofast og vedhængende er Du;
fletter man fra Huset, sidder Du i Botten paa
Bognen, nisser og raaber: vi flotte!

Nissen. Ja, det var min Bedstefader, der
gjorde det!

Elimar. Nu har jeg Haab igjen, nu det
Overnaturlige atter rækker mig Haanden. Jeg
troer paa Under i denne Verden, hvor Alt er
Underværker.

Nissen. Jeg har noget meget behageligt at
sige Dig, men jeg maa ikke sige hvem der har
sendt mig! jeg har jo faaet min gode Grob her i
Huset, og man skal gjøre Gavn for Føden, har
gamle Nissen sagt.

Elimar. Hvad bringer Du mig? hvad har
Du at sige mig?

Nissen. Ja, det er det! D, jeg rummer
det knap i Hoved og i Hue, der er overmaade
meget overdraget mig! for man kan nok due til
Noget, kjændt man er lille.

Elimar. Tal dog!

Nissen. Det er jo det jeg gjør! og jeg har
faaet en heel Pegl Dnske-Rodder! kender Du
Dnske-Rodder? I hver ligger et lille Underværk, der

er til at bruge naar man er i Forlegenhed. Seer
Du, her er en Trappe hvor jeg staaer, den har
Du ikke kjænt før, og derneede igjen er en Kjel-
der, den har Du heller ikke kjænt, og der ere uhyre
Rigdomme, som din Fader har efterladt Dig;
derfor har jeg gjort dette Muldvarpestub.

Elimar. Min Lykkes Sol staaer op!

Nissen. Ja stieg Du ned med mig, saa
stiger den op! følg Du bare med Nissen, for jeg
er din Ven.

Elimar. Jeg følger Dig!

Mel. af Robert: ja Viin.

Nissen.

Saa kom! saa kom!

Elimar.

Ja Lykkes Sol, Du lyser!

Nissen.

Gespindt! gespindt.

(stiger ned.)

Elimar.

Belan her er min Haand.

Du ingen Dæmon er, for hvem jeg gyser,
Jeg følger Dig, Du er min gode Aand.

(følger efter.)

Chor (af Aander).

Usynlig følges Du af Aandebære,
Til Rigdom og til Lykke kjænt af saa!
Dog Guld og Perler er kun en Chimære,
Men Gæt er meer — og det Du vinde maa!

Anden Act.

(En dunkelblaa, med Guld smykket Hvalving; forrest
staae to store Porhyr-Vaser, overfyldte med
Perler, Guld og Edelstene, i Række med disse
sees sex kostelige Statuer, paa hvis Fodstykke læses,
paa den ene: Louidores paa den anden Souveraigns
o. s. v., det syvende Fodstykke mangler sin Statue,
men i dennes Sted ligger paa et stort Stykke
brydt Atlast et sammenrullet Pergament. Orke-
steret spiller med dæmpede Instrumenter Melobien
af Skatten: „Diamanter, Rubiner“.)

Første Scene.

Nissen. Elimar.

Nissen. Kom!

Elimar. Er det en Drom? staaer jeg, som
Maddin i Eventyrenes Hule? hvilken sølsom
Glands fra disse Mure, fra dette Gulv, fra disse
kostelige Billedstotter! Perler, Guld! (griber et
af Emotterne) nei, jeg drommer ikke, det er Virke-
ligheden selv. Og alle disse Skatte ere mine?

Nissen (nikker).

Elimar. Jeg rummer det ikke i min Tanke.
(læser Indskrifterne) Louidores, Souveraigns, Be-
ghiner, Perler og Guld.

Nissen. Ligger altsammen paa Ristebunden.
(aabner et af Fodstykkerne).

Elimar. Men her er en ledig Plads, een
Statue mangler; hvad ligger der? Et Pergament!
(tager det) min Faders Haandskrift. (ruller op og
læser.)

„Min elskte Son, de Skatte, Du opdager
„I denne Hvalving, var min Eiendom.

„Med min Betsignelse Du dem modtager,
 „Fra Manderne's Behersker Skatten kom.
 „Hver Gang jeg stædtes for hans Straale-Throne
 „En Statue af sjælens Værd jeg fik,
 „Den største Rigdom under Nordens Bøne.
 „Og dog fæst mod en større Skat dit Blik.
 „En Statue her mangler, den Du finde,
 „Mod den er alle Skatte kun som Muld.
 „Gaa, seg, og lyfkes Dig, Du den kan vinde,
 „Da vandt Du meer end Perler, meer end Guld.“

Nissen. Meer end Perler, meer end Guld!

Elimar. Meer! — Hvilken Række af Under-
 værker opruller for mig! det er ingen Drom, det
 er Sandhed.

Nissen. Sandhed.

Elimar. Jeg var en Tigger, nu er jeg en
 Cæsar! — Men hvad er det for en syvende
 Statue, meer end Perler og Guld? — hvor
 findes den?

Nissen. Det veed kun Manderne's Konge!

Elimar. Hvilken forunderlig Længsel op-
 fylder mig! Hver Statue her er saa skjøn, saa
 kostelig. Denne er af Marmor, denne af Guld.

Nissen. Og denne, een eneste Diamant!

Elimar. Men den syvende, den som mang-
 ler, den som er mere end alle disse uhyre Rig-
 domme, meer end Perler og Guld! O, hvorfor
 kan jeg ikke i dette Dieblis synke ned for Manderne's
 Konge; det er ikke Guldterst, jeg føler, ikke den
 Gjærriges fortærende Lyst, nei, det er en Altraa,
 høiere, bedre, en Længsel, der driver mig til Be-
 drift, til at vove og vinde. Er der da ingen
 velgjørende Skjædskaand, der kan hjælpe?

Nissen. Jeg!

Elimar. Du! Ja, Du kan, Du vil! Du
 aabnede mig denne Hvalving, bragte mig alle
 disse Skatte. For mig til Manderne's Konge.

Nissen. Prrr! nei, saa let gaaer det ikke!
 ja, det er en lang Historie; der har Du den trykt.
 Det er den kongelige Resolution fra sjette Juni!
 (rækker ham et Pæris).

Elimar (læser). „Vi Manderne's Konge, lede
 og lide af uvarde Menneskers evige Plagen
 og Paatrængenhed, give herved tilkjende, at ingen
 Dødelig herefter indlades uden at medbringe,
 som Afgangskort, en Hjar af den Fugl Phoenix,
 der holdes fangen i et Guldbuur udi Abekattenes
 Land!“ Hvor er Abekattenes Land? Vil Du
 være min Fører? Er det langt herfra?

Nissen. Langt borte og nærved, ligesom man
 tager det. Jeg skal lægge Jernbane, saa gaaer det.

Anden Scene.

Henrik (stiger ned af Trappen), Grethe (fel-
 ger noget efter). De Forrige.

Henrik. Herre! Nei, Gud Fader bevares!
 vi komme jo lige luft ind i Thorvaldsens Musæum!
 Grethe!

Grethe (ovenfor). Er der mørkt!

Henrik. Himmelsk!

Elimar. Hvad vil Du? Hvorfor striger Du?

Henrik. Al! Herre! (seer Indskrifterne) Duka-
 ter, Souveræns, og det rene Væsen! oh! oh! er
 det Dienforblindelse?

Grethe (stiger ned). Hvad er det Gyde!

Elimar. Stille! disse Rigdomme ere min
 Arvepart efter min Fader; men endnu tales der
 ikke herom; jeg maa først gjøre en Reise, men
 jeg er snart tilbage igjen, og da skalde vi alle
 være lykkelige!

Nissen. Nu kaster jeg en Dnskened og der
 har vi Jernbanen. (I det han slaaer mod Muren
 aabnes den med et stort Brag og man seer ind i en
 uendelig lang Tunnel hvor Lygterne i Afstand lyse som
 smaa Ildugler.)

Grethe. Al, Henrik! (hun falder i Afmægt).

Nissen. Der er Locomotivet og en god
 Vogn! tag Henrik med, jeg kan ikke være her og
 der og Straalemester tillige. (Et Locomotiv med
 Vogn kjører frem.)

Henrik. Herre, Herre! Grethe er besvimet.

Mel. af Gade: „At kjæreste Hr. Guldsmid.“

1.

Min egen lille Grethe, Du er jo hos Din Ven,
 Og om jeg reiser fra Dig, jeg kommer hjem igjen.
 Gaaer selv det gennem Jorden, og hvor man ei
 kan gaae,

Du saaer mig dog tilbage, det kan Du stole paa.

Vær glad, vær glad, lille Grethe.

Grethe. Al, naadige Herre jeg er ikke vant
 til Trolddom! det er første Gang.

Elimar. See at komme op! vær uden al
 Frygt! Henrik følger mig paa Reisen; Dig, Grethe
 giver jeg Portnøglen, jeg kan stole paa din Trofast.

Henrik. Bedre, end jeg! af Herre, hvorhen
 gjælder Reisen. Lad mig dog tage en ordenlig
 Afshed med Grethe!

Nissen (noder i sin Pibe). All right!

Elimar. Skynd Dig og følg med! Du,
 Grethe, gaaer op og lukker vel Nedgangen. Kom
 ikke her naar vi ere borte, jeg sifter Dig ikke
 for, at Du da forvandles til en Billedstøtte, som
 disse. Farvel! (staaer ind i Vognen.)

Grethe. Du! Lad mig komme op! o mine
 Ven kunne ikke bære mig! Henrik, reis ikke med!
 reis ikke ind i det gruelige Mørke, det er Trold-
 dom!

Henrik. Det er den høiere Magi! det er vor
 gamle Herres Levebød, og det er nu Sønnens
 Levevei! Sam maa jeg følge. Du er mit tredje
 Liv, Grethe, men naar det gjælder min Herre,
 saa sælger jeg Dig med, Grethe, selv om det var
 for en Mar.

Grethe. Hjælp mig op i Stuen, Henrik!
 hvor reiser I hen?

Henrik. Det veed jeg ikke, Grethe, men det
 gaaer længer end til Rødskilde. (En Klokke ringer.)

Elimar (i Vognen). Skynd dig, kom!

Henrik. Farvel Grethe! Skynd Dig, giv
 mig reen Væst med, to Skjorter og en Nattreie,
 mindre kan det ikke være!

Grethe.

Mel. „At kjæreste Hr. Guldsmid.“

2.

Jo, jeg har sat min Lykke her paa et deiligt Kort!
 Har jeg fortjent det af Dig at Du vil reise bort?
 Hvor hjar Du er mit Hjerte, det føler jeg først nu.
 „To Sjæle og een Tanke“, og Tanken, den er Du!
 (i det hun staaer op af Trappen.)

Farvel, Farvel, siger Grethe!

Henrik (paa samme Tid).

Farvel, farvel, lille Grethe!

(raaber efter hende) To Skjorter og en Nattreie!
Elmar. Kom! kom!

Henrik. Herre, det er jo et Extratog for Deres Skyld, saa behøver det ikke at afgaae saa noiagtig, det gjer det ikke engang med de regulaire Tog til Roeskilde; et Dvarteer efter Tiden naar der er meget Guds. (Hører ind i Vognen, Orkesteret spiller Jerubane-Gallop, Nielsen piber, Henrik raaber endnu engang)

To Skjorter og en Nattreie (Toget gaaer.)

Tredie Scene.

Værelset ovenover.

Grethe (med en lille Bylt.)

Grethe. Her er det! her er Uident og Lin-
ned! Henrik! Hvor er Gullet? (I det hun nærmer sig Afdgangen, slaar en Flamme op, Tordenen ruller og Aabningen lukkes.) O nei! jeg doer af Skrak; saadant Overnaturligt og Undernaturligt tager Livet af mig! Og jeg vil tjene hos et saadant et Menneske, der farer lige luftind i Jordens Midtpunkt med min Kjaereste? jeg seer ham aldrig meer! aldrig! det er den langste Tid, vi Mennesker kjende; men kommer han tilbage og min unge Herre med, saa skal jeg lave dem et Maaltid, der skal smage, for fage kan jeg.

Mel. af Lucrezia Borgio.

Paa Kjøkkenet er Grethe flog,
Jo, jeg skal dem traktere!
Jeg kan Hr. Nielsens Kogebog,
Og saa endnu lidt mere!
Det Bedste vil jeg bringe hid,
Hvad Kogekunsten kjender,
Og Dugen den skal skinne hvid
Som friske Jomfru Tander.
Paa hver Couvert en smuk Bouquet,
En Krands omkring Tarinen!
Drik da, thi jeg fortjener det,
For mig en Staal af Vinen!

Mel. af Norma: „O kom igjen tilbage.“

O kom igjen tilbage!
I Natter og lyse Dage,
Sidder jeg med min Klage
Længselsfuld efter Dig!
Al, den Tanke kan strække,
Sorg kan mig ødelægge,
Det er et Tab for os begge!
Nei, jeg her mere mig!

Mel.: „In Berlin sagter.“

Lidt opmuntres her jeg,
Strax Bisitter gjer jeg,
Gjennem Taarer leer jeg,
Ikke Henrik seer jeg.
I Casino gaaer jeg.
Talismanen faaer jeg.
Paa Mascarade ta'er jeg,
Dog min Sorg har jeg,
Men jeg taer!

Mel.: „Og naar jeg morer mig daarlig.“

Al, jeg vil kun „more mig daarlig“,
Jeg savner min Hjertenskjær,
Ja, gaaer jeg selv „ind i Livoli“
Jeg morer mig dog ikke der!

Mel.: „Klokkens Klang.“

Klokkens Klang

Er Længsels Sang.

Store Bededag jeg med de Andre
Hen ad Volden længselsfuld vil vandre.
Ding, dang! ding, dang — —!

Mel. af Oberen: „al, al, al!“

Ling ling ling ling, ling ling!

Hør nu Klokkernes Slag!

Ling ling! han kommer i Dag,
Han kommer tilbage, han flyver afsted,
Og smukke Presenter til mig har han med!

Mel. „Mein Huon!“

Min Henrik, min Forlovede, nu er jeg saa glad,
Og nu skal Du see hvor Din Grethe kan lave
Mad;

Mel. af Lucrezia.

Paa Kjøkkenet er Grethe flog,
Jo jeg skal dem traktere,
Jeg kan Hr. Nielsens Kogebog,
Og saa endnu lidt mere!
Det Bedste vil jeg bringe hid
Hvad Kogekunsten kjender,
Og Dugen den skal skinne hvid
Som friske Jomfru Tander.
Paa hver Couvert en smuk Bouquet,
En Krands om Selvtarinen;
Drik da, thi jeg fortjener det,
For mig en Staal af Vinen!

Fjerde Scene.

Abekattenes Land.

Stor oplyst Sal.

Midt paa Gulvet, paa en opbøjet Plads, staar et Guld-Buur, hvori sidder Fuglen Phœnix, en klægende, melodios Violoncellist, Thema af Lucia, udtrykker Fuglens Længsel; under Musikken kommer Skovbesidderen og hans Son, disse ligesom alle de andre herrer og Damer af Abelandet, ere alle boist elegant klædte, efter nyeste Pariser-Mode, seer fuldkommen ud som Mennesker, men have Abefigter, og imellem, ved Ferglemmelse, Abemanerer.

Skovbesidderen og Sønnen.

Sønnen. Al, Papa! her, her! det er som i Skoven, da jeg sprang om som en lille Vildkat!

Skovbesidderen. Charmant! Hvad var det Du sagde, min Son? (butter for Fuglen.)

Sønnen. Hvor yndig!

Skovbesidderen. Du maa ikke være henrykt, for Selskabet er det! og vi ere komne for tidligt. Det er galt. Her er hverken Herren eller Fruen. (seer paa Sønnen) Hovedet lige! Hatten holdes, saa at man seer det hvide Tøer inden i; og den ene Sandse, saaledes! Complimenterne efter Personerne: dybt, gruelig dybt,

eller kun et lille Blik med Diet. Godt, meget Godt! Hører Du Bogrummel? her kommer hele beau monde! den er baade Soirée musicale og the dansant! Ah! Herren og Fruen!

Femte Scene.

Herren og Fruen, de Forrige; strax efter hinanden komme de fornemme Gæster: en **Fru med Amme og Glut; Maleren, Pianisten Mads, Henrik, Elimar og Flere.**

Mel. af den Stumme: Kom hid, kom hid, hvor Mads gæst.

Chor.

(Gjensidig Hilsen og Præsentation, der gaaer op i de Dø:

Bon soir! — bon soir! — Madame! — Monsieur!

O quelle plaisir! — Je suis heureux!

Herren og Fruen

(lægge Haanden paa Hjertet);

L'amour!

Chor.

L'amour est pour les coeurs,
Ce que L'aurore est pour les fleurs! —

En Enkelt.

Lær jeg i dette rige Hjem,
Vor største Maler føre frem?

En Anden.

Pianisten Mads jeg stille kan,
Med brækket Haandled spiller han!

En Fru med Amme og Barn.

Min Amme, ret et Rundetaarn,
Med samt min lille Heivelbaarn!

En af de Fornemste.

(fører Elimar og Henrik frem).

To Rejsende fra Vesterbro,
Paa Rejsedragten man dem kjender!

Chor (som før).

Bon soir, bon soir o.s.v.

Henrik.

Der hænger Poppegoien!

Elimar.

Vær forsigtig!

En Dame (seer paa dem).

Fra Vesterbro (svorger sin Robo)
Hvor ligger Vesterbro?

Roboen.

Nu skal jeg see! et Lexicon er vigtig!
Min Edition de poche, den kan jeg tro!
(Søger i Bogen.)

Fruen i Huset.

(med høitidelig Stemme)

Pianisten Mads!

Alle.

Charmant!

Fruen.

Dg Polka Dands!

(Pianisten Mads har med store Bevægelser sat sig til Pianofortet og slaar an; Maleren bringer sin Mappe, de Gamle viste sig, de Unge sladdre; der dandses Polka af fire smaa Abe-Herrer.)

Mel.: „Eisele, Beisele“.

Elimar.

Mens under Dandsen Hver gjer Cour,
Jeg lister mig til Fuglens Buur;
Beundre vil jeg meer og meer,
Dg faae tilsidst en lille Fjer!

(nærmer sig Buret).

Henrik (til en ung Abinde).

De har et Smil og en Maneer,
Saa man er ikke Skabning meer;
Fra Vesterbro til dette Sted,
Er De min første Kjærlighed!

(Elimar er kommen hen til Buret, har sagt aabnet det, og idet han strækker sin Haand derind, sætter Fuglen sig paa den; i samme Dieblit lyder et stort Brag, og Elimar med Buur og Fugl synker i Jorden. Alle fare forfærbede mellem hverandre.)

Chor.

Mel. af den Stumme: „Afted, vi Havn vil tage!“

O Skrak! Fugl Phoenix rovet!

(sarer ind paa Henrik)

Ha Frække! Vee Dig, Vee!

En Voldsdaad her er øvet!

O Rædsel! — Hvad vil see!

Henrik (paa samme Tid.)

O Vee! reent gaaer mig Modet!

Jeg dræbes! Herre, kom!

Det koger mig om i Blodet,

Jeg bliver — vist skabt om!

(forvandles til Abe, men i samme Dieblit sees den lille Nisse paa Stolen tæt ved ham; Nissen griber hans Arm, støder i sin Pibe og begge synke i Jorden under Lyn og Torden, som forøger den almindelige Forvirring.)

Credie Act.

Hos Andernes Konge.

(Han sidder paa sin Throne; ideale Ander dands og synge.)

Første Scene.

Chor.

Mel. af: Liden Airsten: „Vi spænde op Hjelmen af Guld.“

Hil Dig vort Drot! modtag vor Sang,
Den er ei lang! —

Andernes Konge. Særdeles smukt!
men gjem noget til imorgen, det er min Fødselsdag!

(Choret gjentages, idet Skaren dands bort.)

Anden Scene.

Pamphilus. Andernes Konge.

Pamphilus. Tre Bisitfort.

Andernes Konge (seer paa disse). „Af døde anonyme Forfatter til „Dr. Rasmussen“ og „Skinnet bedrager“ han er her udenfor; det er ganske interessant! men lad ham vente. „Riksten Vil, regjerende Rildensymphe for Tivoli kom“. Stakkel, hun er sat noget tilbage. „Trollden Klat, Professeur de la Magi!“ — Jeg glæder mig til at see dem, men først til Gratulationen imorgen, og med Presenter; jeg holder meget af Presenter. Jeg har endnu nogle fra iver. (Viser en Gtiebemann.) Det er charmant tænkt.

(seer.)

Pamphilus. En ypperlig Tanke. (seer)

Andernes Konge. Og Du kjender ikke hans Historie; den er et heelt Eventyr, men det er ikke trykt endnu.

„Der var to Bredre, der gif ud i Verden, for de vilde komme frem. Midt paa Landeveien laa der et stort Huus, og paa Skiltet stod skrevet, at det var det store Dannelseshuus, hvor man i syv Aar maatte gaae i Lære, men saa blev man ogsaa rigtig dannet. „Jeg gaaer ad Skoven til“, sagde den Ene og saa gif han, „og jeg gaaer ind i Dannelseshuset!“ sagde den Anden, for han vilde nu være saa sikker paa det. „De maa først lære at staae ordenlig paa Benene,“ sagde de til ham derinde; „første Position,“ og saa stod han i første Position. „Tale er Selv, men tie er Guld!“ sagde de til ham, og saa taug han reent stille; „ikke tænke paa Dem selv saa man seer det, Dinene lige ud!“ og saa var Dinene lige ud. — „Ikke Benene saadan naar De gaaer! jeg maa nok have en Snor i dem!“ og saa fik han en Snor i dem; „Ikke Armene saa! en Snor i dem,“ og der blev trukket, og han slog ud, og saa var han dannet! og saadan saae han ud! — (viser Gtiebemannen.) ham er det!

Pamphilus. Og den anden Broder, ham der gif ind i Skoven.

Andernes Konge. Der var saa velsignet og rart, alle Fuglene sang! — (Man horer uden for Themaet af Lucia o: Fugl-Phoenix's Sang) sang, som nu! — hvad er det! — her!

(Pamphilus iler ud.)

Tredie Scene.

Andernes Konge

(lytter et Dieblis, lægger Haanden paa Hjertet og begynder derpaa ganske sagte, og derpaa stærkere og stærkere at synge til Fuglens Melodie.)

Disse Toner, denne Stemme,
I mit Hjerter længst har hjemme;
Af Grindringer de gjemme,
Straaler om Bravallas Navn!

Fjerde Scene.

Pamphilus. Andernes Konge.

Pamphilus. Herre, Teen Bravalla, Fugl-Phoenix i det gyldne Buur! Zephises Sen er Dverbringeren.

Andernes Konge. Bravalla! — jeg bliver nervøs! — tal ikke om dette Dieblis Svagbed. Ikke en enkelt Fjer, men hele Fuglen selv bringes mig! — det var en dristig Tanke. Lad den komme! nei! — Fugl Phoenix bringes ind i Solgemakket, der synker Fjedderhammen, der staae hun igjen i sin Magt og Skjønbed, der mødes vi! Ingen Idmyggelse!

Pamphilus. Og Zephises Sen!

Andernes Konge. Modtager jeg! sørg Du for lille Nissen!

(Pamphilus gaaer.)

Femte Scene.

Andernes Konge. (strax derpaa) Elimar og Henrik, (tenne har Abe-Ansigt og Abe-Manerer.)

Andernes Konge. Var det imorgen, saa havde det været paa min Fødselsdag.

Mel. Slutnings Thema af Sonnambula.

Elimar (knæler, Henrik aber efter).

Anders Herre! tør jeg vove
Dig at takke, Dig at love!
Tak for Guld og grønne Skove,
Tak for Gave, tak for Gunst!

Andernes Konge.

Vær velkommen i mit Rige.

Elimar.

Tør jeg vove, bede, sige,
Frels først den Ulykkelige,
Fra den fule Trolldoms Kunst!
(veger paa Henrik.)

Andernes Konge.

Jeg forstaaer nok hvad Du mener.
Denne Abe er din Tjener,
Jeg ham Skikkelsen forlener,
Den han for dums fik og bar.

Elimar.

Anders Herre, heit i Sale,
Vover jeg til Dig at tale,
Vover mig at anbefale,
Du min Fremtids Lykke har.

(Andernes Konge hoier Henriks Hoved mod Vandsa-
det og gyder en Slaal Vand over ham. — Hen-
rik springer op med et Skrig, han har mistet Abe-
massen, og har igjen sine sædvanlige Manerer.)

Henrik.

Føi for Satan, er det Naade!
Flipperne blev ganske vaade.
(forstræffet)
Af tilgiv mig, Ders Naade!
Er nu Abekatten væk?

Andernes Konge. Elimar.
Du staaer gjensedt. See i Speilet!

Henrik.

O, jeg er som overseilet!
Har jeg mod Respekten feilet,
Det er sleet af bare Straf.

Jeg er let i alle Lemmer!
Gamle Henrik jeg fornemmer!
Aldrig jeg den Reise glemmer,
Men Pointet nævnes ei!

Heisa, hopsa, falderalle!

Alle Sorger, alle, alle,
Ere glemte, jeg maa tralle,
La, la, la, la, la, la, hei!

(dandsjer rundt.)

Andernes Konge.

Han er let i alle Lemmer o. s. v.

Elimar.

Anderes Herre, tør jeg vove,
Dig at takke, Dig at love!
Meer end Guld og grønne Skove,
Gav Du mig! tak for Din Gunst!

Elimar. Henrik, Du glemmer hvor Du er!
taf Andernes Konge!

Andernes Konge. Han syntes mig
interessanter i sin forrige Skikkelse! men nok
derom. (til Elimar.) Og, hvad Dig angaaer,
og hvorfor Du er kommet her, jeg veed det, spar
din Tale! Din Fader gav jeg sex kostelige Vil-
ledstøtter, Du skal erholde den syvende og sid-
ste, som overtraaler alle de Andre, —

Elimar. Lad mig synke for Dine Fødder.

Andernes Konge. Ikke tale! det er mig
der har Ordet! — Du har allerede seet Beviis
paa min Deeltagelse! jeg aabnede Dig den under-
jordiske Hvalving, jeg lod den lille Nisse føre
dig derved, og gav ham den Pegl Dnske-Nodder,
som han meget fornøstigt har benyttet; jeg har
stor Deel i Alt. Du vil erholde den syvende
Statue, den der er meer end Perler og Guld!

Henrik. Der skalde ikke være en lille ottende,
deres Majestæt! —

Andernes Konge (vedblivende til Elimar).
En Betingelse gør jeg; for Du erholder den
syvende Statue, maa Du bringe mig en atten-
aarig Pige, smuk, god og uskyldig, et Menster
for hver Dvinde, En, som aldrig har sagt en
Usandhed. —

Henrik. Tak! — Ja tag mig saa Statuen!
— Det gaar aldrig, Deres Majestæt! jeg kan
mærke, at De ikke kjender Fruentimmerne; ryk
ud med Statuen, hvad er saadant et lumpent
Postament for en Stormagtighed, som Deres
keiserlige Høihed? —

Andernes Konge. Stille! (til Elimar.)
Du tør ikke forelske Dig i hende; uophøvelig
bringes hun til mit Jord-Palads; dvæl ikke! Dag
eller Time, hver Dvalen bringer Jammer over
Dig, og giver Du hende ikke godvillig i min

Magt, da maa Du vieblikkelig doe! — Du
sværger det!

Elimar. Jeg sværger det!

(Tordenen ruller.)

Henrik. Hu, hvor det rumler i Majestæten!

Andernes Konge. Du, eller hun!

Elimar. Jeg eller hun! Men, Herre, selv
om det nu bliver mig mueligt at finde en atten-
aarig Pige, smuk, god og uskyldig, et Menster
for hver Dvinde, hvorledes kommer jeg da efter,
om hun aldrig har sagt en Usandhed, selv om
hun i Speg, dog altid en Usandhed?

Henrik. See Skudsmaalsbogen!

Andernes Konge (til Elimar). Du har
Ret, jeg maa give Dig et Middel til at kjende
Dvinden.

Henrik. Deres Gjennemsigthed! lad ham
spørge mig! han er saa uskyldig, jeg kjender
bedre Fruentimmer-Kneb.

Andernes Konge. Nu vel, du sig ham
det! — (til Elimar) hvor Du møder en ung smuk
Pige, grib hendes Haand, og er hun ikke uskyldig,
tro og sanddru, har en eneste Legn besmit-
tet hendes Læbe, da vil electrifste Gnister gjens-
nemfare denne Yngling, det vil virke, som Gigt
i alle hans Lemmer. —

Henrik. Nei, Deres Forsærdelighed, det
holder jeg ikke ud, jeg taaler hverken electrifste
Albustød eller Flyve-Gigt.

Andernes Konge. Et Menneſke udholder
mere, end det troer. Du er indviet!

Henrik. Om Forladelse! (vil ud.)

Elimar. Hvorhen!

Henrik. Jeg faaer saa ondt!

Andernes Konge. Du bliver.

Henrik. Men Deres keiserlige Høihed! jeg
er ingen Ande-Krop! jeg er et menneſkeligt Væ-
sen, med Hjerte, Lunge, tilstrækkelig Mave o. s. v.
o. s. v.! jeg kan ikke tjene, som Electrificer-Ma-
ſſine!

Andernes Konge. Stille! Der venter
Dig ogsaa Glæder, usigelige Glæder, salige
Fornemmelser; findes en Dvinde, uskyldig, tro,
sandru og som aldrig har loiet, —

Henrik. Vi have bragt Fugl Phoenix, og der
er kun een!

Andernes Konge. Hør mig! — findes
en saadan Dvinde, da vil Du opfyldes af Sa-
lighed, dit Die vil lee, din Læbe synge, dine
Fødder bære Dig i Dandsens Lykke! —

Henrik. Dandse, Deres Majestæt! dandse
naar Gigten har gjort mig til Hospitals-Lem! —

Elimar. Jeg vil sørge for din Fremtid!

Henrik. Ja, naar jeg ligger i min Grav!

Andernes Konge. Det er min Villie! —
Pamphilus!

Sjette Scene.

Pamphilus. De Forrige.

Andernes Konge. Lad de to gamle Dra-
ger, som høre til min Gallavogn, spænde for,
det er to stadige Dyr.

Pamphilus. Mægtige Herfter, det er ikke muligt! den ene har brækket venstre Vinge, og den anden kan ikke længer spyde Jld.

Andernes Konge. Hvad gjør vi da! Ah! tag den ene af de smaa Luftballoner, men lær først den lille Nisse at styre den. Hvor Ballonen daler, seg der din Lykke. Iferer Eder hver den kostelige Klædning, jeg giver Eder til Eindring om dette Besøg; den vil kunne bæres og slides endnu af Eders Børn i tredixte Led; Jeg skal ogsaa sørge for godt Veir.

(Pamphilus gaar.)

Elimar. Jeg føler Mod og Begeistring! snart bringer jeg Dig den skønneste, den bedste af alle Dvinder. (Voter sig dybt og iler ud.)

Syvende Scene.

De Forrige uden Elimar.

Henrik. Og jeg, Deres keiserlige Majestæt, jeg gaar uden Mod eller Fornoielse; det bliver en Tour fra Pinebænk til Pinebænk.

Andernes Konge. Underlige Menneſte, er det at være saa frugtſom!

Henrik. Ja, Deres Høiaandelighed kan sagtens tale, men det er mig, det gaar ud over. Saa maa jeg bede om en overordenlig Constitution, for ellers holder jeg det ikke ud, der bliver ikke en Pille Fedt paa mig, Grethe vil ikke kjende mig igjen!

Andernes Konge. Grethe! hvad er det for en Person?

Henrik. O, en mageløs Pige! der er ikke fra Valby til China hendes Lige. Hun er min Forlovede.

Andernes Konge. Du kan engang presentere hende for mig!

Henrik. Nei, Deres Majestæt! — allerunderdanigst! — det gaar ikke an, jeg vil nok beholde hende selv. Nei, bliv paa Jorden og er nær Dig redelig! det er hendes Sprichwort. Grethe beholder jeg selv.

Mel. Sjung liten vogel.

Min lille Grethe jeg altid seer,
Det er en Pige at kjende,
Der er i Verden vel Grether fleer,
Men ingen Grethe, som hende;
Hun er saa frisk som en Rosenknop,
Og dog kun en Koffepige,
Men en der er til at spise op,
Selv det er for lidt at sige!

Hun er saa nydelig, klog og rar,
Forlovet blev vi med Hre.
Hver, som i Verden sig en Grethe har,
Forstaaer hvad min Grethe kan være.
Min lille Grethe jeg altid seer,
Det er en Pige at kjende,
Der er i Verden vel Grether fleer,
Men ingen Grethe, som hende!

Andernes Konge. Gratulerer! Du skal komme hjem igjen endnu smukkere end Du er!

Henrik. Kan jeg stole paa det, Deres Majestæt!

Andernes Konge. Som paa din Grethe!

Henrik. Ja! ja saa, Deres Keiserlighed!

(gaar under mange Complimenter.)

Andernes Konge. Pamphilus!

Ottende Scene.

Pamphilus. Andernes Konge.

Andernes Konge. Bring mig nogle af de nyeste Bøger fra Læbibliotheket, helst noget rigtigt skandaleust fra Jorden — — — og saa kan Du ryge lidt her; man mærker strax her har været Menneſter.

(gaar under Jorden og Lyn fulgt af Pamphilus.)

Niende Scene.

Luft-Egn.

Ballonen svæver frem over Skyerne. Henrik og Elimar i prægtige Klæder; Nissen svinger to Faner. Elimar med en lang Riffert, Henrik med Lorgnet og Theaterkikkert, som han stiftet bruger.

Mel. Carnevalet i Venedig.

Elimar og Henrik.

1.

Vi flyve over Skyen,
Se ned paa Land og Stad;
Rødtaget ligger Byen,
Som kogte Krebs paa Fad!

Elimar.

Jeg har en deilig Riffert,
Jeg viner Alt hvad seer!

Henrik.

Og man seer Altting sikkert,
Naar ovenfra man seer.

2.

Europa som en Jomfru,
Påsfere vi forbi,
Se Spanien er Hoved,
Hun er catholisk deri.

Elimar.

I Frankrig sidder Hjertet,
Det har man mig fortalt.

Henrik.

Og Lydskland det er Maven,
Men der — der er det galt!

Henrik.

3.

Nu seer man kun af Jorden
En lille, solet Egn,
Det er vist Kongens Rytteri,
Hvor der er faldet Regn.

Elimar.

Men sig mig, hvad er dette,
Der flyver som Vind forbi.

Henrik.

O, det er Mangdens Mening,
Der er ingenting deri.

(En Stork kommer flyvende.)

Henrik.

Herre! der kommer en Stork! den hviler paa Ballonen; god Dag, Peter! — Vil Du tage Brev med til Grethe! bare et Par Ord: Vesterbro Nummer 17, ind af Vinduet ved Badstuen! — Han nikker, Herre! han knæbbrer! — Farvel Peter! hils Grethe! Ah Herre, der gaar Flyveposten.

Elimar.

Det bliver koldt heroppe
Vi maa tage Kapper paa!

Henrik.

Jeg seer som Sikkertoppe
To Bjerger i det Blaa!

Begge to.

Der ligger en By med Taarne,
Dem aldrig før jeg saae,
De stande saa høivelbaarne
Som noget Taarn kan staae.
(Ballonen forsvinder i Skyen).

Fjerde Act.

Sandhedens Land.

NB. Alle de her optrædende Indvaanere ere meget ceremonielle, uendelige med Complimenter, men afmaalte, og af et helligt Udseende o.s.v.

Byens Torv.

Første Scene.

I Baggrunden ligger Slottet; der og i alle Huse seer man Vinduesgardinerne nede, Studderne luffede og Jernstænger før. Hjerteknægt med en stor Riffert, kommer fra Slottet; en Lærde, ligeledes med Riffert, kommer fra den modsatte Side, de betragte en Gjenstand i Lusten og løbe imod hinanden.

Begge To. Om Forlæbelse! (See igjen opad, og saaledes hele Scenen).

Den Lærde. Den daler.

Hjerteknægt. Den daler, men langsomt.

Den Lærde. Og De antager, at det er —

Hjerteknægt. Den flyvende Hollander!

Den Lærde. Nei, Fuglen Rok! det er noget Virkeligt dette; den flyvende Hollander er jo noget Mandevæsen.

Hjerteknægt. Og det er det ogsaa! „Mandernes Eiendom“ staaer der i Skroget. Jeg kan læse det, jeg har en god Riffert; det er Hjertekonges!

Den Lærde. De dale paa Hensetorvet.

(løber ud.)

Hjerteknægt. De dale paa Sandhedens Plads; jeg bliver. (trækker sig tilbage).

Anden Scene.

Ballonen daler med Elimar, Henrik og Nissen.

Nissen. Var saa god og staa i Land.

(Elimar og Henrik stige ud) Jeg kommer med Ballonen, naar jeg hører Signal!

Elimar. Hvilken underlig Stad! Alt er saa stille i Gaderne, det er som om det var de Dødes By!

Nissen (idet han flyver i Ballonen.) Farvel! god Lykke!

Elimar. Tak, min lille Lustskipper! — ja, jeg har jo Signalpiben! (til Henrik) naa, min Ven, hvorfor saa alvorlig? Synes Du ikke om det her?

Henrik (med et trist Blik den hele Scene igjennem) Herre, for mig blomstre ingen Roser meer!

Elimar. Var dog intet Barn! det gjælder jo ikke Livet. Det Hele er en Prøve.

Henrik. Ja, men jeg er Prøvekluden! — De kan sagtens, Herre, men jeg — Ah! jeg er allerede saa ladt med Electricitet, saa at Hosteskaalerne løbe over; see, hvor det gaar mig ud af Fingrene. Ritsch! Ritsch! det er et heelt Batteri! —

Elimar. Tie dog stille, og gaar hen og ring paa Portklokken der, at vi kunne faae at vide, hvor vi ere.

Henrik. Saaledes gaar Fortvivlelsens Offer.

Hjerteknægt (træder ham imod.) Om Forlæbelse, Fremmede! ved hvilken Troldoms Magt ere I komne her til og hvad forlange I af os?

Henrik. I taler dansk! Herre, han taler Kjøbenhavnsdansk!

Hjerteknægt. I vort Land tales alle europæiske Sprog, og det er en Lov, at Konge og Folk hver Maaned tale et forskjelligt; i denne Maaned tales der Dansk.

Henrik. Det var forbandet heldigt! — Skjændt vi tale ogsaa alle Sprog lige godt.

Elimar. Heistarede! vil De være saa god at sige mig, hvor vi egentlig ere.

Hjerteknægt. Du befinder Dig paa Verbarhedens D, i Sandhedens Rige, Landet for de rene Sæder! Din Fod betræder vor Hovedstads Torv!

Elimar. Glæd Dig, Henrik! vi ere ved vore Dnsfers Maal!

Henrik. Gid vi vare langt fra det!

Hjerteknægt. Her er vor Beherskers Slot, jeg er kun hans ringe Tjener.

Henrik. Han er kun en Tjener og han datter. Saa det er de rene Sæder!

Elimar. Vil Du melde mig hos Beherskeren. Jeg er kommen vidt igjennem Lusten over Hav og Bjerger.

Henrik. Det er Prindsen fra Oprigtighedens Land, og jeg er hans tro Reisemarskalk. Vi komme i en ny Slags Luftmaskine, isoleret fritflyvende Locomotiv, ogsaa kaldet Lust-Dampskruesskib.

Elimar. Jeg kommer til Ederes Land for at hente mig en Brud, skænke hende min Kjærlighed og min utrolige Rigdom.

Hjerteknægt. Dine Hensigter ere rede-

lige! jeg skal nøiagtig foredrage det for Behersteren.

Eli mar. Gjør mig nu ogsaa bekendt med Dit Lands Brug og dets Eiendommeligheder.

Hjerterknægt. Paa vor D vil Du aldrig møde Riv eller Strid; vi have ingen Forbindelse med andre Lande, aldrig give vi Gilder eller Feste; vi glimre kun ved Dyd og Sandhed.

Henrik. Det var satans!

Hjerterknægt. Ensomt er det i vore Gaader, vi gaae kun ud, naar det er høist nødvendigt; i vort Hjem sidde vi og tænke kun paa vore Medmenneffers Fortjenester og opsende Takkebønner. Intet letfærdigt Ord gaaer over den unge Mands Læber, og Lognen straffes med stor Strengthed, alt efter dens skadelige Folger; dog er man mere overbærende mod Fruentimmer end mod Mand. Dagtaalelse kjende vi kun af Navn her paa Sandhedens og Erbarhedens D.

Henrik. Men tør jeg spørge, naar nu nogen i al Erbarhed stjæler, bliver han saa taget?

Hjerterknægt. Den, som feiler, maa straffes.

Henrik. Og faaer sine fem og tyve?

Hjerterknægt. Vi slaae kun Klæderne, ikke Personen, og just det er den største Straf.

Henrik. Det gjøre vi ogsaa; vi slaae Klæderne, men Personen maa have dem paa.

Eli mar. Hvorledes er det med Hensyn til Ederes Ægteskaber?

Hjerterknægt. Alle unge Piger blive giste i deres tyvende Aar, og før den Tid tør ingen af dem gaae alene ud, de maaei detmindste være Fire og ledsages af to bevåbnede Mohrer. De see aldrig Balletter, hvori danses med snevre „Tillabelser“. (gjør en betegnende Bevægelse) De straffes for hver Naivitet, eftersom Naiviteten er Fordærvelsens Bro; de lase kun krigeriske Sange, da disse altid ere ærbare, og de tør ikke tale med Drengene af samme Alder i Skoletiden.

Eli mar. Jeg beklager de Ulykkelige.

Hjerterknægt. Beklag! Udtal ikke dette Ord for vor Beherster, hos hvem jeg vil melde Dig. I Sandhedens Land kan kun Den beklages som ulykkelig, der er blind for vor mageløse Lykke. (gaaer).

Henrik. Det var en rigtig Fisk! —

Tredie Scene.

De Forrige uden Hjerterknægt. Lidt efter komme fire beklædede unge Piger, ledsagede af to Mohrer.

Eli mar. Af Alt, hvad han sagde, faaer jeg ikke stort Haab om at finde her en Pige, som den, jeg skal bringe til Manderne's Konge. Dog, der komme nogle Fruentimmer, jeg vil forsøge min Lykke! Henrik, vær nu den standhaftige Tinsoldat! (til den nærmeste af de unge Piger) Tilgiv en Fremmed, der vover at tiltale en Skjønhed, som Eloret ikke kan skjule.

Den unge Pige. En høflig Mand.

Den anden. Hvilken sølsom Dragt.

Eli mar. Tør jeg efter mit Lands Skik vove at kysse Deres fine Haand.

Henrik (farer op) Au! Au!

Eli mar.

(seer paa Henrik og bøier sig for den næste)

Mel.: „Il pescatore!“

Tør jeg Din Skjønhed love.

Den anden unge Pige.

Mange Tak!

Eli mar.

Tør jeg et Haandkys vove?

Henrik.

O, jeg knaf!

Den anden unge Pige.

Jeg altid lyde ber!

Henrik,

(idet Eli mar kysjer den Andens Haand)

Au! i Marv og Been det farer!

Herre, det forlænge varer!

Hu! uh! jeg deer!

De fire Jomfruer (see paa Henrik).

Min Gud, hvad feiler Manden?

Eli mar.

En Idee!

De fire Jomfruer.

Han er nok fra Forstanden!

Henrik.

Herre je—!

Eli mar.

Begge her jeg hilser nu.

(nærmer sig de to Andre).

De to sidste.

Lydig bør en Pige være,

Derfor i al Tugt og Ære —

(de række ham hver Haanden).

Henrik.

Hu, uh, uh, uh!

(Styrter om, Pigerne strige af Forstrækkelse og flygte, fulgte af de to Mohrer.)

Fjerde Scene.

Eli mar og Henrik.

Henrik.

Mel. af Preciosa: „Ensom er jeg“ &c.

Herre, hvad skal Enden blive!

Her De Sandheds Offer seer.

Jeg er ikke meer ilive,

Derfor her skal prøves fleer!

Eli mar. Stakkels Henrik! det gjør mig ondt for Dig!

Henrik. O Herre, jeg bliver aldrig Menneſte mere. De to sidste Jomfruer, de maae have loiet mange Aar før de kom til Verden, det er ikke muligt andet!

Eli mar. Det er næsten ogsaa utænkeligt at staae hvad Manderne's Konge fordrer! dog, jeg opgiver ikke Haabet!

Henrik. Men jeg opgiver Livet!

Elimar. Vil Du, at vi skulle drage til et andet Land?

Henrik. Det kan ikke hjælpe! de lyve allevegne. Jeg kjender Verden, jeg er ikke som Keiseren i Eventyret, der troede saa lidt paa Logn, at han lovede sit halve Rige og sin Datter til den, der kunde sige en Logn.

Elimar. Og der var nok, som meldte sig?

Henrik. Ja, men han troede dem Allesammen! Hele Landet lagde sig efter Logn, alle Embedsmand, Smaa og Store; men Keiseren troede alt hvad de sagde og Datteren blev aldrig gift, og Keiseren døde af Logne-Langsel, Sorg over aldrig at høre en Logn, — og Logn er hele Historien!

Femte Scene.

De Forrige. Hjerterknægt med to Bevæbnede.

Hjerterknægt. Fremmede! Landets Herfer kommer i dette Dieblis for her paa Torvet at holde Ret, og ved den Veilighed kan Du blive forestilt og fremføre dit Dnske!

Elimar. Modtag min dybeste Tak!

Hjerterknægt. Der er givet Befaling til at din Tjener føres i Daaretisten, og lægges i Lænker, da han har teet sig som en Rasende.

Henrik. Jeg i Daaretisten, jeg Sandhedens Apostel! jo vi ere rigtig nok kommet til Sandhedens Rige, vi ere komne lige luft ind i Lognens Land!

Hjerterknægt. Din Tale er Vanvid!

Elimar. Han er min Tjener! Ingen har Ret over ham uden jeg, og jeg indstaaer for hans Forstand og hans rolige Opførsel i Fremtiden.

Hjerterknægt. Vel! men ved første ny Anfald fuldføres Befalingen.

Elimar. Henrik, altsaa vogt Dig!

Hjerterknægt. Følg mig, Fremmede og nyd Vederqvælgelse i Beherfkerens Bolig, det er Landets Skjæne, hæderlige Skif!

Elimar. Henrik, vogt Dig!

(gaaer med Hjerterknægt.)

Sjette Scene.

Henrik (alene). Ja, tal De ikke, Herre, jeg skal nok blive i Skindet. Jeg ulykkelige Menneffe! jo, vi have vel reist! Hvad gjør jeg dog! (raaber op i Veiret) Ballon! lad Ballonen gaae ned! jeg vil hjem! Hr. Nielsen! lille Hr. Nielsen! af, han hører ikke! gid jeg kunde komme bort! jeg siger Tjenesten op, det gaaer ikke i dette Land, det gaaer ingen Steder, selv om vi kom op i Maanen.

Mel. Mary Blane.

De lyve Allesammen,
Enhver paa sin Maneer,
Logn er der i Madammen,
Logn i hver Cavaleer!

Elst Du kun høit din Næste,
Stem i med god Attest,
Men tro selv ei den Bedste,
Saa troer Du allerbedst!

Det er en Logne-Nede
Den søde, runde Jord!
Dog er her godt herne,de,
Og det er Sandheds Ord;
Man veed jo, hele Krammen
Har her ei Blive-Sted;
De lyve Allesammen,
Og jeg — jeg lyver med!

Nu gaaer Brandtrommen! der kommer Landets Beherfker. Jeg har seet ham i et Spil Kort før, men der var han Triumph, nu skal vi see hvad han her gjælder!

Syvende Scene.

Hjerterkonge med sin Datter føres i Triumph, ledsaget af Hoffet og det hele Folk; under Choret's Afsyngelse kommer Elimar og Hjerterknægt.

Chor.

Mel. af Raven: Hil Dig Milla.

Hil Dig Konge, sandhedskjære!

Stor i Mand og i Person!

Dig al Jubel, Dig al Ære,

Med Trompet og med Kanon!

Hjerterkonge. Dplyste, dannede Pobel af den høiere og ringere Stand! jeg har ladet Eder forsamle her, for at I skulle være et lysende Bidne til min magelose Retsfærdighed, og til at bestue en Skabning, en Pige, det er forfærdeligt at udsige Ordene! en Pige, der allerede i lang Tid ved Maner og endelig ved Ord, har traadt dette Lands Skif og Brug under Fødder!

Alle. Leve Beherfkeren!

Hjerterkonge. Dog før Forhænge har vovet til denne os ubehagelige Scene, fører den Fremmede for mig.

(Hjerterknægt bringer Elimar og Henrik.)

Hjerterkonge. Var os velkommen, Fremmede! Du er altsaa en Prinds fra Oprigtighedens Land? Men hvad er det for en bedrøvelig Skikkelse ved din Side?

Elimar. Det er min Tjener!

Henrik. Henrik hedder jeg!

Hjerterkonge. Det er en pudsig Fyr, jeg maa lee af ham. Ha, ha, ha! (til Hoffet.) Man lee! (Alle lee.)

Henrik. Det er en dum Nation.

Hjerterkonge. Og nu til Sagen; jeg har hørt at Du her af Landets Døtre vil vælge Dig en Brud; da Du behager mig og er af Stand, saa see paa min Datter. Det er hende med Guld-Tulipanen i Haanden.

Prindsessen. Fremmede! vant til at lyde min høie, vise Fader, rækker jeg Dig med

Glæde Haanden, og jeg seer i dit Die, at Du er det værd.

(Henrik farer sammen af Smerte idet hun berører Elimars Haand; Elimar seer det, kysser Haanden og slipper den.)

Prindsessen. Han behager mig!

Ottende Scene.

Anna. Bagt. De Forrige.

Anna (siler ind, hun er i en let hvib Dragt og med ubslaget Haar. Til Bagten.) Slip mig, I grusomme Mennesker! (Kaster sig foran Thronen.) Høie Herre! hvad har jeg gjort? Hvorfor mis-handle mig saaledes? Jeg er en stakkels Pige, uden Forældre, uden Venner, jeg har ikke gjort noget ondt! jeg veed det, jeg er uskyldig!

Hjerterkonge. Frække Fruentimmer! Hvor tør Du vove at træde for mine Dine før jeg kalder Dig! — Affyrlige Dvinde, der er kun een Mening om Dig i den hele Stad!

Anna. Men hvad har jeg da gjort?

Hjerterkonge. Bagtalt! loiet!

Anna. Nei, det har jeg ikke gjort. Det er de hæslige Mennesker, det er Bispen, det er Sædeligheds-Generalen, det er Borgemeisterens Frue og de fæle, letfærdige Sonner!

Hjerterkonge. Uhorste Frækhed! (til Foltet) man ærgre sig med mig. (Pause) Nei, man ærgre sig ikke, det vilde være upassende om vi for denne Forbryderste ærgrede os. (til Anna) Din Fader, den engelske Capitain strandede med sit Skib paa vore Kyster; han fandt sin Død i Vølgerne og vi optog Dig, Du Forældreløse; Du fik Lov til at sye, baldyre og gaae til Haande i Hovedstadens første Huse; og Du Naadensbarn lønner med at lyve og bagtale, sige, at Sandheden er ikke stor i vort Land, at der i vort huuslige Liv er Falskhed og Forstillelse! Du belyver Erbarhed, Uskyldighed! horrible! Man gribe hende, sætte hende i en lille Baad, skyde denne ud paa det vilde Hav og overlade hende til sin Skjæbne.

Hjerterkonge. Før hende bort!

Elimar. Hvor hun er smuk! hvor hun seer god og uskyldig ud! en uimodstaaelig Magt driver mig til at prøve hende. Stands! tillad mig Herre, at gjøre denne Pige et eneste Spørgsmaal.

Hjerterkonge. Det er tilladt!

Elimar. Kjære Barn! har Du Tillid til mig?

Anna. Al ja! Du seer saa mild ud, Du synes et godt Menneske!

Elimar. Giv mig din Haand! (hun rækker ham den.)

Henrik (dandsjer jublende om).

Mel. Nummer tre.

Heisa, hoppsa, Blasen sprang,

Det var rigtigt denne Gang,

Herre, Herre hold nu fast!

Lykken kom i største Hast.

Det er Pigen from og reen,

Jeg maa kysses hver en Cen,

Jodle, svinge, bruge Been,

Tralla lalla lalla la!

(omfavnar Prindsessen og Hofdamerne, der daane af Forfærdelse.)

Anna (under Sangen til Elimar). O tag Dig af mig! jeg er uskyldig!

Elimar. Ja, det er Du, kjære Pige! Sandhed eier Du i Ord og Afsyn, friske Lillie fra Libanon!

Hjerterkonge (til Foltet). Har I forstaaet hvad han siger.

Alle. Jo.

Hjerterkonge. Jeg har ikke! I forstaa ham heller ikke.

Alle. Nei!

Hjerterkonge. Bandyd er over Herre og Tjener.

Elimar. Hør mig, Sandhedens Konge! jeg opgiver hver Dvindes Haand i dette Land, kun giv mig denne Pige, jeg fører hende til mit Hjem!

Prindsessen. Affyrlige Mandfolk!

Alle. Rædsomt!

Hjerterkonge. Stille! man tier! det hele Folk tier! Gaa! Forblindede! efterom Du vover at lønne min Gæstfrihed med Utafnemmelighed. Du har druffet mit Tvevand, betraadt min Stue! saa fortjener Du Straf, og Straffen være, at Du saaer hende, og at I siebliffelig forlade dette Sandhedens og Erbarhedens Land og gjøre os albrig den Skam at komme igjen!

Elimar. Modtag min Tak (blæser i Signal-piben).

Henrik. Det endte godt, de fik hinanden. (Ballonen daler) Admiral, let Anker!

Ris sen. Her er jeg. Stop!

Elimar. Og nu Anna, kom! frygt ikke!

Henrik. Er ikke Retfærdighed her paa Jorden, saa maa man gaae tilveirs efter den.

Elimar. Konge! Du veed ikke, hvilken Perle jeg fører fra dit Rige! Du aner ikke dens Værd! (Ballonen stiger med Elimar, Anna, Henrik og Ris sen, medens Orkestret spiller Vaccarolen af Maria; imidlertid siger:)

Hjerterkonge. Ikke see efter dem! det hele Folk slaae Diet ned! det hele Folk vende Tanken derfra, Foltet see paa mig og synge til min Priis, Erbarhed og Sandhed!

Chor (som før).

Hil Dig Konge o. s. v.

(De knæle om ham.)

Niende Scene.

Værelset paa Vesterbro.

Grethe (kommer). Al! det er en lang Tid at være uden Kjæreste og uden Herskab! Jeg kan ikke taale at see i Almanakken hvad man skriver! jeg skulde næsten troe at det var Foraar, men jeg veed det ikke; men det veed jeg, at det er det værste Sule paa Gaden, og saa har jeg saadan en underlig Længsel.

Mel. Kommer ei Vaaren.

1.

Al Vintren er lang og min Sorg som den, I Vaaren først kommer min elskede Ven. Men naar er Vaaren? Jeg længselfuld staaer, Naar Storken kommer saa er det Vaar! Jeg spørger: Kommer snart Storken?

2

2.

Jeg drømte i Nat om min Hjertensven,
Paa Storken han reed og kom hjem herigjen,
Saa fin i Manerer, i Klæder og Snit,
Med Guld i Lommen og Alting var mit.
Jeg spørger, kommer snart Storken?

(en Stork sætter sig i det samme ned i det aabne Vindue).

Al ja! der er den! den sidder lige i Vinduet!
det er igjen Trølddom, eller det er et tamt Dyr!
den nikker, den knæbbrer! jeg kan ikke forstaae
Dig! Den har noget om Halsen, det seer ud,
som et Brev! af, naar jeg turde troe, at den var
Postbud! (tager Brevet, og læser Udskriften):
„Grethe Jensen, Kom fru!“ ja, det er mig!
og fra Henrik! af det velsignede Dyr! havde jeg
bare en lille Snog eller en lille Gro, han skulde
faae den. Hvad bringer Du mig næste Gang?
(Storken knæbbrer) Jeg kan ikke forstaae Dig.
(Storken bøier Hovedet ned og viser hende to smaa
Svøbelsbørn) I sy! han er jo equivok. (Storken
flyver) det er høist upassende! hvem skulde troe
Sligt og det er virkelig her, thi jeg staaer ikke i
Størke-Tanker. Jeg har jo ogsaa Henriks Brev.
Nu maa jeg læse det og saa maa jeg ud til alle
Veninder, at de kunne faae godt af det. (læser).
„I Ballonen!“ — O Gud, i Ballonen! —
„jeg er frisk og vel og ønsker at høre
det samme fra Dig!“ nei, hvor han skriver
for sig! „Hvad jeg har seet kan jeg ikke
sige, og derfor siger jeg det heller ikke!
Din i de høiere Regioner trofaste Henrik.
Efterkrift: Evig Kjærlighed paa Vester-
bro!“ Nei, saadant noget kan Ingen af vore
Digtere finde paa! (kysker Brevet.)

3.

Jo, Storken den kom! mit Sind er saa blødt,
Den bragte mig Brev, et velsignet og sødt.
Veninder, alle, som elste som jeg,
Min Drom I drømme, og haabløs ei
I spørge: kommer snart Storken?

(løber ud.)

Tiende Scene.

Nat. Vilb vulkanst Egn, Flammer slaae op.

Ufsynligt Chor.

Mel. Det underjordiske Bachannale af Robert.
Med blussende Flammer, dæmonisk Hudsfa,
Hver nysegjerrig Dødelig jages herfra!
Svæv Taage, som Spøgelse, lystig i Dands,
Mens inde i Slottet er Solskin og Glands!
(Under Sengen daler Ballonen med Anna, Elmar,
Henrik og Nissen.)

Nissen. Stop! Her boer Andernes Rønge.
(til Elmar) gør nu Dit, jeg har gjort mit!

Anna. Hvilket rædsomt Sted! hvilken Flugt
gjennem Skyerne!

Henrik. Vinden killede mig i Haartoppen!

Elmar (til Nissen, der svarer bort i Ballonen).
Hvorhen?

Nissen. Jeg er færdig! Farvel! derind
gaaer din Ve! jeg flyver til Vesterbro.

(forsvinder.)

Henrik. Herre, det er en deilig Indretning,
og her er ikke engang en Kro!

(Den dæmoniske Musik og Sang høres igjen.)

Anna. Hvor er vi? Hvad betyder alt dette?
(til Elmar) Du er saa taus, saa bleg! Hvad
har jeg gjort?

Elmar. O, Anna! jeg føler mig saa
ulykkelig.

Anna. Du, Herre, Ven?

Elmar. Din Ven! — O Du veed det ikke;
Anna!

Anna. Jeg forstaaer Dig ikke, jeg forstaaer
neppe mig selv! Hvad er der skeet? Hvad har jeg
gjort? —

I Stormen jeg stod med blegnende Kind,
Bort Skib var som Snug for en Hvirvelvind,
Den tunge Bølge i Rummet brod,
Min Fader, Alle fandt deres Død!
Run jeg blev frelst til den bittre Nød.
Man bragte mig ind i den summen Rube,
Bag smilende Mund saae jeg Alvens Strube,
Det var, som jeg drømte en Drom saa søl.
Da kom Du, jeg saae i dit Die din Sjel,
Og vaagnede op til en Flugt over Enge.
Over Bjerg, over Sky i Dagningens Skjær.
Det er som havde jeg kjendt Dig længe,
Den korte Tid jeg fik Dig saa kjær,
Som havde vi altid deelt Sorg og Nød,
Som var Du for mig Fader og Moder.
Ja, Du er mig mere end Søster og Broder,
Jeg holder paa Dig i Liv og Død!

Elmar.

O Anna, see ikke saa mildt paa mig,
See ikke saa kjærligt, Du fromme, rene!
Din Tillid og Tro kan jeg ikke fortjene!

(aafbes).

Jeg elsker hende! — Dødt vil jeg Dig!
Din onde Aand staaer her ved din Side.
O Anna, Anna! hvad maa jeg lide!

Anna.

Hvad er det! dog nei, jeg Dig ikke forstod!
Dog er her en Magt, som isner mit Blod,
— Er Du vel en Aand — da er Du en god!
I Frelserens Navn!

(holter sine Hænder over hans Hoved).

O Du græder nu!

Jeg kysker din Taare, uskyldig er Du!

Elmar.

O Vee mig, den syndigste Gød jeg svør!
See denne Hule, derinde han boer,
Han, Andernes Rønge, hvem Løftet jeg gav,
Som Abraham bragte sit Barn til Baalet,
Saa bringer jeg Dig, vi staae ved Maalet,
Her skal vi stilles, her er — vor Grav!

Anna.

Det er ikke saa — Du ondt udøve?
Det kan Du ikke, Du vil mig prøve —
Og dog denne Smerte, og dette Blik,
Bekræfte Dit Ord — o laa jeg begravet,
Der dybt i Havet!
Ulykken har fulgt mig fra Barndoms Aar,
Ulykken bringer jeg hvor jeg gaaer!
Din Villie fæe!

Elmar.

Nei, ingensinde!

(styrter ned for hende.)

Tilgiv, Du fromme, Du herlige Dvinde!

Selv vil jeg bøde, lide og bløde,
Ene gaar Straffen imøde!

Henrik. Herre, jeg kan ikke længer holde det ud! udlever De mig til Andernes Konge, saa faaer han dog En, og med al Respect for Herren, jeg troer at jeg kan være ham til mere Gavn! men serg for Grethe! Herre! nu faaer jeg nok en Idee, for Ideer komme altid som Kyllinger, den ene ovenpaa den anden. Kald paa deres høifalig Fader, faa et Raad af ham, han vidste altid en Udvei, og han staaer sig jo godt med Andernes Konge! De hører ikke paa mig! — Al, jeg er næsten lige saa bedrøvet, men hvad kan det hjælpe: Hr. Zephises! — afdøde velsignede Herre! hør os i vor Fortvivlelse, stig ned fra din Aandeverden, og sliig os et Trøstens Ord.

(Hørt Jordendron.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Andernes Konge, staaer pludselig paa Altvætskoffet over Hulen, og strækker sin Haand ud imod dem.

Andernes Konge.

Kald ei de Døde!
Eder maa holdes!
Elimar, Elimar!
Huffer Du Løftet ei?
Hun eller Du! —

Elimar.

Hvad har jeg gjort! Vee mig, jeg straffes haardt!
Hvad stræbte jeg dog efter tomme Skatte? —

Andernes Konge.

Hun eller Du!

Elimar.

Vel, Konge, tag da mig, jeg er Dit Bytte!
Ihi tankeløs og hjerteløs jeg svor.
Farvel, min Anna, Een vil Dig beskytte,
Den Ene, han, paa hvem den Fromme troer!

Anna.

Du bød for mig!

(til Andernes Konge.)

Modtag dit Bytte!

(Løfter sig hen for Andernes Konge, der udbreder sin Haand og Karpe over hende.)

Anna.

Nu er Du frelst! — Min Elimar!
(I det Andernes Konge hæver sin Haand, synker Anna og forsvinder, Elimar udstøder et Skrig.)

Andernes Konge.

Mit har jeg faaet!
Dit Du erholde:
Syvende Statue,
Den, som er meer end
Perler og Guld!

Elimar.

Forbarmelse! giv hende dog tilbage,
Og gjerne maa Du al min Rigdom tage!

Gjer mig kun fattig, fattig alle Dage!
Men frels min friske, første Kjærlighed!

Andernes Konge.

Venner ei røre mig!
Ei tør jeg høre Dig!
Hjem skal jeg føre Dig,
Der skal tilhøre Dig,
Skatten den herligste,
Den, som er meer end
Perler og Guld!

(Forsvinder under et vældig Brag; Elimar synker til Jorden, og Scenen forvandles til Hvalvingen, hvor Rigdommen gjemmes; den syvende Statue er der, men tilhyllet med et stort blaat Slør, besat med Stjerner.)

Tolvte Scene.

Elimar. Henrik.

Henrik (i det Forvandlingen skeer). Forbarmelse! det styrter! det vælter! Træer og Stene! Jorden løber! af! — Hvor ere vi? — Herre, vi ere hjemme! Herre staae dog Diet op! hvad kan al den Herlighed hjælpe, naar mit Dø er Løst! — den syvende Statue er her, men ikke pakket heelt ud! —

Elimar.

Afskyelige Troldees Gagle-Magt!
Fortvivlelse, Du i mit Bryst maa bygge.

(seer paa Statuen.)

Der staaer den! Anderne har hid den bragt!
Jeg sønderknuser den, knust er min Lykke!

(Styrter med sit Sværd hen imod Billedstøtten, Sløret falder og Anna staaer der, Hvalvingen klanger med Harpetoner.)

Anna.

Min Elimar!

Elimar.

Min Anna! hvilket Nu!
Ja meer end Guld og Perler er en Kvinde,
Ufskyldig, smuk og elskelig, som Du!
Ja nu forstaaer jeg hvad jeg maatte vinde.

Henrik (jubilende).

Mel: af Regimentets Datter.

Det Sogte blev fundet,
Hver Sorg gaaer i Muld,
En Skat har han vundet,
Meer end Perler og Guld,

Grethe (kommer til).

O salige Lykke!
Jo det er en Lyst!
Jeg Henrik kan trykke
Igjen til mit Bryst!

Henrik.

O salige Lykke!
Ja det er en Lyst,
Jeg Grethe kan trykke,
Igjen til mit Bryst!

Henrik

(griber begge hendes Hænder og seer hende glad ind i Dinene).

Grethe! min egen lille søde Grethe! — Vel er Du ingen Diamant-Støtte — — Hvor er Du sødt?

Grethe. Paa Bornholm!

Henrik. Saa er Du en bornholmsk Diamant!

(singer.)

Jeg Grethe har vundet,
Lad Alt gaae omkuld!
I hende har jeg vundet,
Meer end Perler og Guld.

(Baggrunden aabnes, Manderne Konge sidder paa sin straalende Throne, omgivet af Genier; Jephises strækker velsignende Haanden ud. Mander og Mennesker jubler.)

Hver Fattig, syng Seier!
Er Lykken Dig huld,
I din Rone Du eier,
Meer end Perler og Guld!

Missen

(danser rundt, svinger Huen og raaber:)

„Hurra!“

Kjøbenhavn, 1849.

Forlagt af Universitetsboghandler E. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

122/70

